

VỖ THỊ XUÂN HÀ

Tập truyện ngắn

CÁI VẠC VÀNG

CÓ ĐÒN KHIÊNG BẰNG KIM KHÍ

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

CÁI VẠC VÀNG CÓ ĐÒN KHIÊNG BẰNG KIM KHÍ

TẬP TRUYỆN NGẮN

Tác giả: **Võ Thị Xuân Hà**

Xuất bản: **Hội Nhà Văn**

Ebook: **@nguyenthanh-cuibap**

Nguồn text: Internet

NGỌ SINH

Thằng Vương nhoai người lên. Nó dọa:

- Tao sẽ đập nát bát!

Tao sẽ đập nát bát! Tao sẽ... đập... nát... bé... t...!

Nó lằm bằm chỉ mấy câu đó suốt dọc chiều tàn.

Con bé Hoa sợ hãi ngồi thu lư sau cái chum vỡ.

Trong chum, một con cá rô mới thây lầy ngang tàng xé nước. Mà vụng nước chỉ bé tí bằng năm vụng tay, được quây lại trong cái lòng chum dất mốc meo. Con cá hơi ngóc đầu mỗi khi vương phải một cái lá xoan đã vàng không biết động lại trong lòng chum từ khi nào. Con bé gạt giọt nước mắt, mỉm cười với con rô kiêu hãnh không biết phận mình.

Nó vỗ về cá theo nhịp *Yêu nhau*:

"Yêu nhau cởi áo cho nhau.

về nhà mẹ hỏi qua cầu gió bay

Yêu nhau chẳng ngại đường xa..."

Một con mắt của thằng Vương mở thao láo hướng ra cái chum vỡ;

- Tao sẽ... đập nát bát...

Cái đầu thằng vương ngoạ ngoạ.

Con bé ru:

"Cả ngoan, cá đừng quấy chị. Cá nằm yên đi. Sao mà chẳng chịu nằm yên? Anh ấy dọa thế thôi. Anh ấy rất hiền mà. Mẹ chúng mình sắp về rồi".

Con bé sụt sịt. Tay quệt nước mắt. Chiều, xuống đến nửa búi trúc đầu ngô.. Nắng sắp tàn. Nước mắt con Hoa nháp nhánh lãn xuống theo nhịp điệu ca từ.

"Yêu nhau con mắt liếc ngang..."

Ghét nhau ném đá vỡ đầu nhau ra..."

Đã nhiều ngày Hoan ngồi gục trên cái băng ghế trước cửa phòng khám dành cho sản phụ.

Khoa vô sinh đông nghẹt người.

Người ta chen nhau xếp hàng chờ đến lượt mua biên lai khám bệnh. Đàn bà con gái khắp các góc ngách từ những miền

đâu đó đổ về. Phía trong cửa bán biên lai hỏi: khám gì? Ngoài cửa lễ phép xướng các nghi bệnh: Viêm. Nấm. Dính Tử Cung. Thụ Thai ổng nghiệm. Xét Nghiệm Máu. u Nang Buồng Trứng. Loãng Tinh... Bên trong cửa hô: tiền. Ngoài cửa chân thành rồi rít: dạ, tiền. Hôi hám. Thơm tho. Chua loét. Đài các. Tất cả đều mua được biên lai. Rồi nhẫn nại xếp số ngoài các cửa phòng khám theo từng nghi bệnh.

Bác sĩ nam đi dọc hành lang, nơi chỉ có các phòng khám dành cho chị em, quát nặng xì:

- Tôi nhắc lần này là lần thứ ba từ sáng đến giờ rồi nhé. Các anh đàn ông đi hết ra ngoài sân chờ đi. Để dành chỗ cho chị em người ta ngồi. Đàn ông gì mà cứ dật dờ ở chỗ khám phụ khoa đàn bà thế?

Thanh niên đang ngồi cùng người yêu hay cô vợ trẻ gì đó định gặng lên với bác sĩ. Nhưng cô gái kéo tay:

- Thôi, nhịn nhục một chút đi anh. Mấy khi đã phải vào chỗ này.

Một tay mặt vàng xẹt, ném điếu thuốc đang hút dở xuống mặt sàn hành lang:

- Mẹ, chúng nó thì hơn gì chúng ông?

Đàn ông đ. gì mà đi học cái nghề mó dít đàn bà.

Bà vợ mặt thâm sì như lá lúa ủng nước, chắp tay vái:

- Thôi, ông im đi cho. Để tôi còn chữa chạy cho yên. Ra mẹ nó ngoài sân kia mà làm điếu thuốc lào cho thoáng. Đợi tôi ở đây. Mất cả ngày chưa chắc đã có kết quả gì ấy chứ.

Đám đàn ông đứng ngồi lố nhố ngoài sân.

Một thằng mặt nhọn hoắt từ đâu len vào, huých:

- Ông anh tranh thủ tè một bãi không?

Mấy ông nông dân tò mò:

- Cái gì?

- Tê?

Một ông chân thành:

- Ngoài này cái gì cũng có người chào mời. May quá sáng nay tôi phải "đi" bằng hết mới lên xe. Ở thành phố' đài cũng phải trả tiền.

Thằng mặt nhọn chán nản:

- Đây là "tè" kiểu "tàu nhanh". Đi một cuộc "tàu nhanh" giá rẻ bất ngờ. Mấy khi ra phố hưởng hưởng phố. Trẻ băng nhé. Cổng rãnh còn nghiêm. Thơm tho. Mặc má'y bà khám chữa, còn chán mới ra.

Mấy ông phá lên cười:

- Đã gọi là công rãnh mà còn thơm tho nữa.

Ổng mặc bộ lính sồn nát lâu bầu:

- Tiền đ. đâu mà đi nhanh với chậm. Nó gọi lấy tiền đưa bác sĩ mà không có thì về võ mặt...

Thằng mặt nhọn nói đều:

- Cổng nhà ông thối mẹ nó rồi. Mất tiền vào cái công thối ấy làm chó gì. Ngu không biết đường sướng. Thảo nào mà cái đám dân đen này mãi chẳng góc được đâu với thiên hạ.

Thằng mặt nhọn còn cáu tiết với đám "dân đen-công thối" một lúc rồi lớn vờn đâu không biết.

Hoan ngồi chờ đến số khám của mình. Chị cho vào phong bì tờ năm chục ngàn màu xanh. Kẹp phong bì vào cuốn sổ khám bệnh. Người ta nhận tiền cho còn là may. Trên tường, ngay cửa phòng khám có treo tấm biển: "Nghiêm cấm các bác sĩ nhận tiền của bệnh nhân. Bệnh nhân không được đưa tiền cho bác sĩ". Nhưng mà sự đời không trôi theo những dòng nghiêm lệnh đó. Sự đời xanh tươi và có những lối đi riêng. Ai may mắn sẽ được đi trên con đường thiên lý...

Con đường thiên lý của Hoan bây giờ là tấm thảm in con số năm mươi ngàn, mang màu xanh hy vọng.

Cái đêm ấy.

Cặp đùi của chị mở rộng đến căng cứng. Trái tim nghẹt thở muốn vỡ bung ra vì cơn đau. Cái đầu của đứa bé chui ra gần nửa lại thụt vào. Bà đỡ của xóm thét lạt giọng:

- CỐ chút nữa đi! Lấy hơi thật sâu. sắp ra rồi!

Nhưng chị gần như hụt hơi. Cái đầu đứa bé quá khổ, hình như bà đỡ lấm bầm như vậy. Trong thoáng chốc chị hình dung ra một đứa con trai to khoẻ. Chứa nó chị ăn nhiều ngủ nhiều đến kỳ lạ. Chị lấy hơi, gắng sức với niềm vui muốn nhanh chóng được gặp mặt con.

Tay bà đỡ vén thật khéo. Vén ngang. Dọc. Vén nữa. Giông như múa.

Nó ra rồi.

Nó là con trai.

Là con trai. Cháu đích tôn của dòng họ. Lớn lên những đứa cháu đích tôn sẽ hương khói cho ông bà. Chúng sẽ dựng nhà, xây tô' ấm. Khá hơn, chúng sẽ đi dây di đó khắp cái đất nước nhỏ bé này để dựng xây.

Thằng bé khóc. Nhưng tiếng khóc của nó không giống tiếng khóc của một đứa trẻ.

Bà đỡ ôm thằng bé đứng ngậy ra. Chị cố' nhóm dậy:

- Cho cháu xem mặt nó.

Bà đỡ vẫn đứng ngậy ra, vòng tay ôm run run. Cái bọc tã to xù cứ phát ra tiếng khóc của một âm hồn nào đó.

Chị nhìn thây con rồi. Nhìn thấy thật rõ ràng trong cái bọc tã.

Chị xiủ đi, gần như không biết gì nữa.

Lại một đêm.

Cặp đùi của chị ị căng cứng.

Mắt chị ráo hoảnh trong cơn đau. Lần này khổng phải là bà đỡ xóm nữa. Chị lên hẳn bệnh viện huyện.

Chị đau lắm. Nhưng anh ta, chồng chị khi đó, không muốn xoa dịu những cơn đau liên tiếp của vợ.

Trước khi đi viện, anh ta tuyên bố:

- Nếu lần này cô đẻ ra một con quý nữa, tôi sẽ cưới ngay con bé Loan xóm bên.

Cơn đau bốc lên như ma dại trêu chọc.

Chồng chị vâng thản nhiên:

- Cô có biết bao nhiêu thằng trẻ trai mê con bé ấy đến mòn cả ngõ nhà nó không? Thế mà hôm nọ con bé ấy bảo: vợ anh không giống đàn bà. Đàn bà

mông phải nở như Loan, môi phải mọng như Loan... Mẹ kiếp thương thay cho tôi. Cái giống nhà có, nếu ngay từ đầu tôi biết đã không rước nợ vào thân. Huân huy chương của bố cô là cái thứ dếch gì? Có gỡ được cái vô phúc của nhà cô không? Huân huy chương có tẩy rửa được cái món ngoạ quý trong cái nhà này không?

Cơn điên giận của anh ta bốc lên cùng cơn đau đẻ của vợ.

Chị bảo với bác sĩ bệnh viện huyện:

- Làm cho em cái giấy chứng sinh cho cháu theo họ mẹ.

Bác sĩ nhìn con bé con đang nhọc nhoe khóc trong đống tã lót, chân tình:

- Bố cháu hôm qua có đốn mà?

Chị cương quyết:

- Không, anh ta không phải là bố' của con bé. Với cả, chị ơi, có phải là cháu bình thường không?

Bác sĩ gật đầu:

- Cứ yên tâm. Cháu không sao cả. Phải vui vẻ thì mới có sữa tốt để nuôi con. Yên tâm nhé.

Bác sĩ còn nói với theo chiếc xe đẩy sản phụ:

- Trời không nở ra tay quá với ai đâu.

Hạnh phúc đã từng tưởng tượng là có trong vòng tay chị, nay trôi lơ lửng trên các tầng mây.

Bác sĩ phòng khám nhận phong bì, niềm nở:

- Chị đã từng là thanh niên xung phong?

- Không, chị ơi. Em là con của lính. Ông ngoại các cháu ngày xưa là lính Trường Sơn. Khắp dải Trường Sơn lá xanh bị úa tàn. Chị ơi, chị có xem trên ti vi hôm nọ họ chiếu máy bay Mỹ rải cái chất độc...

- Bây giờ cô muốn gì? Cô có phải là cái người hôm trước đến, bảo là có hai đứa con, một đứa dị tật...?

- Vâng!

- Vậy cô định khám gì nữa? Viêm phụ khoa à?

- Em định lấy chồng!

- Sao???

- Vâng! Em với bố các cháu bỏ nhau lâu rồi. Người ta bảo số em hai đời chồng.

Nhưng... nếu lấy ai đó mà không có con được lành lặn thì...

- Nói ngắn thôi.

Chị cúi đầu khẽ vâng. Rồi quả quyết:

" Em muốn lấy chồng! Nhưng trước khi lấy ai đó, phải tin mình là người đàn bà bình thường.

Bác sĩ khẽ gật:

- Cô tìm bác sĩ tâm lý nhé. Lấy ai chẳng được. Cô là đồn bà chứ là đàn ông à? Lại gặp phải tay nào giở trò phải không?

Tay bác sĩ với cái phong bĩ nhii muốn hắt trả lại.

Chị cuống:

- Bác sĩ, giúp em với. Mong bác sĩ nghe em trình bày cho hết. Em phải biết là mình đã bình thường rồi mới dám lấy người ta.

Bác sĩ dịu dàng:

- Chúng tôi chỉ xét nghiệm, chữa trị vô sinh. Còn trường hợp này thì... quả thật, ngoài khả năng...

- Nhưng chị hãy cứ cho em chiếu chụp, xét nghiệm. Em đi xét nghiệm máu ở bệnh viện huyện có dấu hiệu gì khác dẫu, thậm chí bác sĩ ở đó còn bảo em có thể hiến máu nhân đạo được nữa cơ.

Bác sĩ buông người ngả ra thành ghế nghe chùng khó xử với cái phong bì quá.

Suýt nữa chị buột miệng: Hãy giúp em. Cha em đã hy sinh ở cửa ngõ Sài Gòn khi em mới ba tuổi. Cha em về thăm mẹ em năm ấy... Cha em đâu có lỗi gì với mẹ con em...

Nhưng chị kịp ngưng lại. Chị không có quyền đem cha ra vào cái tình huống thật tầm thường này của chị. Bác sĩ nói đúng. Chị vẫn là đàn bà. Lấy ai chẳng được. Miễn người ta chấp nhận.

Bác sĩ chợt đồng ý:

- Thôi được. Cho cô làm lại các xét nghiệm máu, soi tươi, xét nghiệm vi sinh... Làm xong các xét nghiệm này thì mang kết quả lại cho tôi xem.

Chị cười rạng rỡ:

- Cám ơn bác sĩ! May quá.

Bác sĩ lầm bầm:

- Chưa có gì là may đâu. Nếu không bị viêm nhiễm gì, hết kỳ kinh tới chừng 2,3 ngày còn phải chụp tử cung vòi trứng. Kỳ kinh tiếp sau đó kiểm tra niêm mạc tử cung. Sau đó còn phải siêu âm buồng trứng, xét nghiệm nội tiết...

Hoan đi làm các xét nghiệm hết tháng này sang tháng khác.

Người làng bát đầu xì xào:

- Con mẹ Hoan bỏ con bỏ cái đi kiếm chồng trên phôi

Con cá rô bây giờ được con bé Hoa nuôi trong cái thùng gỗ đựng nước mưa.

Thằng Vương gào:

- Tao sẽ đập nát bát!

Cái đầu to của nó lắc lư như củ hành trước gió. Con bé dỗ anh:

- Mẹ bảo sẽ mua ô tô màu đỏ cho anh, búp bê có tóc vàng cho em.

- Tao sẽ đập nát bát!

Con cá rô lượn qua lượn lại giữa những kẽ tay của con bé. Nước mưa trong thùng gỗ bốc lên tanh tanh.

- Em sắp được đi học lớp một rồi đấy. Em sẽ dạy anh viết.

- Tao sẽ đập nát bát!

Người làng đi qua ngõ. Tò mò nhìn quanh:

- Gớm, nhà Hoan dạo này sạch sẽ gọn gàng quá, nhấy.

Tiếng thằng bé gào từ trong cũi:

- Tao sẽ đập nát bát!

- Chúng mày sắp có bố mới, nhấy.

Thằng Vương chồm lên như muốn vượt qua bốn bức hàng rào cũi, giọng điên dại:

- Tao sẽ đập nát bát!

Con Hoa xị mặt nhìn người làng ghê gớm, lây tay bịt tai lại. Nó quay sang dỗ anh:

- Anh đừng tức. Đừng gào thét. Em cũng muốn có bố.

Giọng thằng Vương đỡ điên hơn:

- Tao sẽ đập nát bát!

Con Hoa kiên nhẫn:

- Anh có muốn được bố bế đi xem sông Thiên Đức chảy không? Anh có muốn đi công viên nước Hồ Tây ở Hà Nội không? Em muốn có bố để được bố đưa đi khắp nơi. Rồi em sẽ dạy chữ cho anh mà. Em hứa đấy.

- Tao sẽ đập nát bát!

Nhưng lần này nó chỉ thăm thì câu đó trong cuống họng. Con Hoa bày đồ hàng ra trước tủ anh chơi cùng.

Người làng mang khoai mới luộc đến cho hai đứa trẻ. Chẹp miệng:

- Khổ thân chúng mày...

Bác sĩ khu chụp Xquang cầm tập hồ sơ dày, tuyên bố- trước cửa phòng đợi:

- Sáng nay đông bệnh nhân quá. Có hai máy chụp nhưng một cái đang trục trặc. Bác sĩ chụp chỉ nhận chín người có tên sau đây...

Rồi ông đọc to tên của những người có "thảm bay may mắn"

Bà nhà quê có gương mặt thâm xỉ như ỉa lúa ủng nước tái mặt: chết thôi, lại mất thêm công thêm của tháng sau rồi. Có ai đó kéo tay chị ta thì thăm: tôi chỉ xin bà bát phở thôi. Cứ mạnh dạn xô cửa kia vào mà lót tay cho lão bác sĩ cầm hồ sơ ấy. Vào đi. Nhanh lên. Dăm ba chục cho đỡ mất công tháng sau. Nhớ bát phở nhé.

Bà xin phở rót tai hết lượt. Xin được ngót chục "bát phở" trong vòng chưa đầy nửa tiếng.

Bác sĩ gọi thêm vào danh sách khá nhiều. Gần như là hết cả đám chị em ngồi chờ chụp trước cửa mà như ban đầu nói sẽ bị loại sang tháng sau. Chụp tử cung vòi trứng là một "bác sĩ đàn ông". Đám chị em lần lượt tuột hết những thứ che đậy, nằm như con cá bị lên thớt trên cái bàn máy chụp. Xoạc hết ra. "Bác sĩ đàn ông" thực hiện các thao tác quen thuộc hàng ngày. Chị em ai cũng nghĩ thăm: vợ anh ta là ai nhỉ? Một cái xilanh dài ngoẵng đút vào thật sâu. Một thứ thuốc gì đó được bơm vào. Tử cung căng cứng. Từng tức rồi muốn nổ vì đau. Có ai đó làm dấu lên trời: trời ơi, sao trời nỡ đọa đày thân xác đàn bà con gái chúng con. Lần lượt lão đảo đứng lên đi ra,

tìm phòng nằm. Máu loang đỏ những tâm băng vệ sinh. Nhưng lòng tràn đầy hy vọng.

Có ai đó hỏi: có đau không? Người vừa ra lắc gật chẳng ai giống ai. Nữ kỹ thuật viên hồ hởi báo tin cho cả phòng: sáng nay không ai bị tắc vòi trứng. Niềm hân hoan nở bừng trên các gương mặt. Mọi người kháo nhau: trên mạng người ta thống kê tỉ lệ vô sinh quá cao của nam thanh nữ tú trong cái thời buổi thị trường nhốn nháo này. Là bởi tệ nạn mại dâm, hoá chất độc hại, thuốc trừ sâu, thuốc lá, stress, nghiện hút, bệnh tật, sinh hoạt giai gái vô độ. Giai gái đây là nói cái loại giai bừa bãi với hết gái này gái nọ, trường sinh học bị phân tán, lấy đâu ra tinh lực cường tráng mà không vô sinh? Tại gì lũ thị chúng mình?

Hoan nằm thêm thiếp, lo hai đứa ở nhà đói. Cô gái nằm giường bên tò mò:

- Chị chưa có con à?

- Hai cháu rồi.

- Thế sao còn phải chụp?

Cô gái nhìn chị ngưỡng mộ lẫn ghen tị:

- Em mong có một đứa cũng được. Chị lại muốn đẻ thêm chứ gì? Chưa có con trai à?

Cô gái nằm cạnh cửa sổ toát mồ hôi, lên cơn đau bụng, nôn thóc nôn tháo. Bác sĩ chạy vào bắt mạch, đo huyết áp. Nữ kỹ thuật viên cho cô uống thuốc đặc trị, dấm dấm vào mảnh lưng con gái tròn lẳn, nhưng chắc phải cú gập nhiều trong một xương may. Cô gái nom chỉ như một cô bé mới lớn. Nữ kỹ thuật viên an ủi:

- Còn ít tuổi, lo gì.

- Nhưng chồng sắp cưới của em đòi vợ trước không có con.

- Thế thì tại vợ chồng lão ấy chứ tại gì cô.

- Thì là em cũng muốn ba năm rở mười. Có cái giấy của bệnh viện rồi, anh ấy mới chịu cưới.

Mọi người than:

- Ôi, đàn bà.

- Lây ai chẳng được. Xinh xẻo trẻ trung thế kia mà đâm đầu vào đồng cút.

Cô gái cô' thanh minh:

- Anh ây còn tốt hơn đám bọn con trai tuổi em.

Một chị lớn tuổi nằm trong góc bồng thút thít khóc:

- Tránh không khỏi cái số. Chẳng ai nói hay nói tốt được đâu. Tôi đây này, con trai mười tám tuổi, cao lớn, đang chuẩn bị sang Anh học. Cháu thi đỗ trường bên đó..

Chị nức lên khiến cả phòng cùng ngoảnh vào.

- Hôm đó nó ngồi ở sân lau xe. Nhà tôi ở sát đường cái lớn. Lái xe tải say rượu chồm thẳng cả cái xe vào chỗ cháu ngồi...

Mọi người thảng thốt:

- Ồi trời ơi!!!

Chị ôm bụng ngoảnh vào trong tường khóc.

- Gần năm mươi tuổi rồi. Con bỏ đi, còn mong gì nữa.

Nữ kỹ thuật viên an ủi:

- Chị ơi, nhờ chuyên môn can thiệp chắc vẫn còn kịp.

Có ai đó bảo:

- Chuyên môn gì thì chuyên môn. Trường hợp này chắc phải đi làm lễ thôi. Xin cho thẳng bé đầu thai lại kiếp người...

Cả phòng lặng phắt. Như đang trôi về cõi âm.

Hoan đi ra cổng. Lòng thư thái hơn với những kết quả khả quan: hai vòi trứng không bị tắc, máu không có vấn đề gì, không có khuẩn vô sinh, không có độc tố gây "ngoạ sinh".

Tế bào huyết ngày nào đã gây ra cái đầu dị thường của thẳng bé, nay liệu còn lẫn khuất như bóng ma dật dờ trên các cánh rừng Trường Sơn? Những loài cây nào bị thứ chất diệt lá làm úa tàn? Tế bào huyết nào bị nhiễm chất huỷ diệt lang thang trên cõi dương thế?

Chị đang đứng ngơ ngác chờ xe ngoài cổng bệnh viện thì một người đàn ông gọi:

- Cô gì ơi!

Chị ngoảnh lại. Một người đàn ông đã già, gương mặt gầy ngoẻo giữa dòng người ùn ùn vào ra bệnh viện.

Ông ta đến gần. Chị nhìn rõ bộ quân phục đã sờn cũ. Nom chừng ông ta chỉ thua ông ngoại thằng Vương (nếu ông còn sống đến nay) chừng vài ba tuổi là cùng.

- Tôi được bác sĩ Minh giới thiệu. Xin lỗi cô. Cô cho tôi gặp dăm phút được không?

Hoan không hiểu:

- Cháu...

- Tôi chỉ dám xin cô dăm phút thôi. Tôi là lính, sẽ trình bày thật nhanh gọn.

Ông khẩn khoản. Nét mặt người già nài xin trông thật tội. Chị không nỡ bảo ông là hai đứa con chị đang chờ. Một đứa dị tật. Một đứa còn bé quá, còn chưa đi học lớp một. Đứa bé trông đứa lớn.

Chị như trong cõi vô thức, theo chân ông già vào một cái quán cà phê nhỏ bên kia phố. Ngượng ngằn nhận ly sữa nóng nhân viên bưng ra, chẳng hiểu ông già gọi từ lúc nào khi mới bước vào quán.

Ông vào chuyện ngay, không kịp cho chị uống trước một ngụm sữa. Tiếng ông trôi trong "dăm phút" mà như cả đời người dãi bày.

"Bác sĩ Minh bảo tôi nói khéo kéo cô giận. Tôi là người nhà của bác sĩ. Tôi biết cô cũng muốn biết mình có còn sinh con bình thường được không, để... còn đi lây chồng. Tôi ngần này tuổi rồi. Chẳng gặp được ai. Hay cô giúp sinh cho tôi một đứa con rồi hẵng đi lây chồng? Nó không lành lặn cũng được. Tôi sẽ dành cả cuộc đời còn lại để chăm sóc nó. Cô đừng nghĩ sai về tôi. Tôi đáng tuổi cha cô. Năm ấy tôi bị thương ở đầu bị mất trí nhớ. Khi tỉnh lại trong trại thương binh thì thời gian đã đi qua hơn nửa đời người. Tôi về làng, gia đình đã giỗ tôi mấy chục năm có lẽ. Tôi có lương trợ cấp. Tôi có thể nuôi hòn máu của tôi, dù nó phôi thai ở dạng nào. Tôi sẽ... chỉ dám nhờ đến kỹ thuật ông nghiêm. Có được không cô? Đây là địa chỉ của tôi. Tôi cam đoan, cô sinh xong tôi sẽ xin cháu về nuôi. Tôi sẽ chu cấp cho ba mẹ con cô cho đến khi có người đàn ông nào đó. cầm bằng không có người ấy..."

Vì sao tôi nài xin cô? Vì cô mới là người hiểu cho cảnh lính chúng tôi. Coi như một lần thử nghiệm. Một lần làm phúc. Được không cô? Được không con gái?"

Chị không tin vào tai mình. Không tin vào mảnh giấy ghi tên và địa chỉ ông già. Chị quên quên nhớ nhớ. Rồi nhớ ra mình còn phải đi mua cho thằng Vương cái ô tô màu đỏ, cho con Hoa con búp bê có mái tóc vàng.

Chị lại nhớ chị còn nhiều việc trên cái cõi thế này quá.

Ở nhà, con Hoa đang dỗ anh nó:

- Mẹ sắp về rồi. Mặt trời xuống đỏ ối kia rồi.

Thằng Vương cười:

- Tao sẽ đập nát bét!

Con cá rô quấy roàn roạt trong thùng gỗ chứa nước mưa. Nó dớp những con loăng quăng mới sinh ra từ đêm hôm trước.

-Thái Hà, 9.4.05 -

ĐÔ HỘI

Dáng thon thả. Gương mặt thuần nét phương Đông. Lớp phấn nâu trên da mặt giúp cô che đi những ngày khốn khó của mình. Cái xứ kỳ quặc này, hễ ai có lớp da nâu là người ta liệt vào hạng có tiền. Có tiền thì mới đi tắm nắng thường xuyên được để có cái thứ nước da nâu sần và mịn như thế.

Cô đi trên đường phố' nơi xứ sở của những ngày hội. Cười vô định.

Đang đi trên phố' cổ với tốc độ ba mươi cây số một giờ bằng chiếc xe Wave-Anpha thì nhạc cầm tay reo. Nàng cho xe chạy tù tù sát bên vỉa hè rồi rút chiếc Samsung gập từ trong chiếc sắc hồng ra. Dây số từ hành tinh khác hiện trên màn hình. Bên kia là tiếng reo của em gái:

- Em đây!

Nàng quỳnh quáng:

- Trời ơi, cả nhà đang ỉo quá. Không biết tin tức ra sao. Sang đến nơi không thấy gọi về một cú điện thoại để mẹ cứ đứng ngồi không yên. Bây giờ thế nào rồi, nói nhanh lên cho chị biết?

- Chẳng ra sao cả chị ạ. Em sang đến nơi làm gì có tiền để nạp thẻ điện thoại mà gọi về. thằng Lãng bị nằm trong tù ba năm nữa. Em không lấy lại được tiền. Nó khai với cảnh sát em là đồng bọn. Bây giờ cảnh sát đang điều tra, em không còn việc làm, mất cả chỗ ở luôn vì không có tiền trả... Em phải ở nhờ nhà thằng Henry. Bây giờ cũng đang gọi trộm từ đường dây của nó. Cái thằng lùn ấy. Cái nhà em định thuê rẻ hơn nhà trước thì họ thuê mất rồi. Cũng chẳng có tiền để đi thuê nhà nữa. Em chưa tìm được việc làm. May có mấy thứ đồ ăn chị chuẩn bị cho mà còn có bữa...

Tiếng em gái nhỏ dần.

Nàng gọi thật to:

- A lô, nghe thấy không? Cố gắng lên. Phải cố gắng lên thôi. Còn bọn cảnh sát thế nào? Chúng nó có gọi lên chất vấn không?

- Có, nhưng không sao cả. Em báo tình hình về thăm nhà rất cụ thể. Chúng nó có vẻ thông cảm hơn. Nhưng em biết cái bọn cú vọ đó chỉ ra vẻ thế thôi. Với cả, có thể nhờ chị đi làm lễ cho em mà mọi thứ liên quan tới chúng nó cũng đỡ hơn. Vậy chị cứ làm lễ thường xuyên cho em nhé.

- Yên tâm đi, chị vẫn thường đi lễ mà. Vậy bây giờ còn cần gì nữa để chị lo được thì chị sẽ lo?

- Chị nhờ thầy làm lễ cho em kiếm được việc làm. Em vẫn mơ được làm tiếp viên hàng không. Nhưng bây giờ tình hình này có lẽ khó mà mon men được tới chỗ đó để xin thi tuyển. Nên chị xin thầy làm bất cứ việc gì cũng được. Miễn là có tiền để sống. Chị xin thầy cho em được gặp lại người trong duyên kiếp của em nhé. Đêm nào các thiên thần cũng bay về mách bảo cho em biết anh ấy đang ở đâu. Nhưng em không biết tên của anh ấy. Cũng không biết anh ấy ra sao? Chỉ thấy gương mặt duyên kiếp.

Nàng đứng ngây người dưới nắng gay gắt. Nắng làm khô ngay những giọt mồ hôi. Những giọt mồ hôi đó bay đi đâu mất trong cái cõi không gian đặc quánh bụi và khói xăng dầu. Tiếng em gái từ bên kia trái đất đã tắt. Thân thể tươi rói của nó đang tràn ra dưới ánh mặt trời ở phía bên kia trái đất. Thân xác con người đòi ăn ở, đòi mặc, đòi ngủ trong một tổ ấm.

Mùi thịt chín bay hờ hênh như đám con gái không nghề ngỗng bất cần đời, mặc áo hai dây, quần lửng, mắt nhìn xéo thiên hạ trên người. Trong góc phố' cái quán bia đông nghẹt đàn ông cời trần đang âm ào thứ âm thanh rỗng tuếch. Hai phần ba đám đàn ông đó đang tung hô chiến tích bất cần con mụ vợ ở nhà. Bốn phần năm đám đàn ông đang hau háu nhìn theo mây' cái lưng hờ của gái mười tám đôi mươi bất cần đời trên hè phố'. Nắng làm bôn phần năm đám đàn ông đó nhìn thấy da thấy thịt tươi rói, men bia bốc cao trong những cái đầu u sầu, làm tăng vọt khả năng tiết dục qua miệng.

Hình như bà chủ quán bia liếc xéo đám đàn ông, buông câu như thể tiếng thở dài:

- Cứ thử để mây' cô nàng ấy sống độ mười năm nữa xem, có được như cánh gái già này không?

(Dạo này nhiều quán thuê con trai trẻ chạy bia, các cô tiếp thị bia chỉ buổi tối mới xuất hiện).

Nhưng đàn ông không cần gái già. Đếch cần biết cái gì có tên là già.

Trời thì đang nắng nóng bất thường. Mọi thứ đều bất thường: dịch gà, tụ điểm karaoke phải kiểm tra liên tục, thuốc lắc, heroin gói vào mấy thứ giấy lộn (giấu nhem dưới ba lớp cỏ, nhưng có cỏ vẫn còn là may, còn giấu cả dưới lỗ cống); gái mang danh nghệ sĩ có giá một đêm hàng ngàn đô, đua nhau đi bán cái không bao giờ mất (mà chỉ già đi và trơ ra), gái què gái sơn cước giá rẻ bất ngờ, chỉ năm mươi ngàn trao tay, không cần mông má, chỉ cần "cái ấy"... Đếch cần biết trước đó là hàng đàn hàng lũ thẳng nào đã "đụng hàng". Đàn ông chung nhau để tính hơn đàn bà, cũng như chung nhau chiến tuyến bia rượu vậy thôi. Đâu có khó tới nỗi che đậy bằng cái vỏ bọc là chung thủy như đàn bà. Xem ra cánh đàn ông thời buổi này lệch ngạch như đám trẻ, chẳng kén cá chọn canh, chẳng so đo trước sau em đã làm gì với thẳng nào. Ô kê, tiền thoả thuận nhé, trọn một đêm hết lòng. Ngày mai tình ta cạn túi. Anh thích cái thứ tình như vậy, đỡ mệt xác mệt lòng. Lòng anh cũng trăm mối đắng cay rồi em ơi.

Nàng nổ máy xe đi tiếp. Đi thật nhanh về nhà để gọi cho người thầy làm lễ. Mọi hy vọng chỉ còn trông chờ vào người thầy làm lễ ấy.

4

Đêm ấy, cô được người ta báo tin cho hay thẳng Lãng đã bị cảnh sát tóm vì tội lừa đảo cá độ trường đua.

Cô bàng hoàng.

Thẳng Lãng, người đàn ông tên Lãng thân yêu của cô, người mà cô đã đưa về nhà ở Việt Nam giới thiệu với ba mẹ chị em, người nói yêu cô tha thiết và chỉ chờ ngày có đủ tiền để cưới cô, người hứa với cô sẽ mượn tạm số vốn của cô trong vòng một năm, sang năm số vốn sẽ tăng gấp đôi, đủ để cho cô có chút vốn liếng cho tương xứng với chồng, cho khỏi tủi thân v.v... và v.v... Thẳng Lãng đã bị cảnh sát nước tại ngoại tóm vì tội lừa đảo. Hẳn lại đã có vợ con. Vợ hẳn là một người đàn bà mang dòng máu tàu lai. Còn cô đang mang trong mình cái giọt máu có ADN của thẳng Lãng.

Cô bị cảnh sát mời ra chất vấn, vì trong túi xách Lãng có cái tên cô trong một mẫu giấy nào đó.

Cảnh sát hỏi:

- Quan hệ của mày với thằng Nguyễn?

(Nước tại ngoại gọi tên của đám người Việt Nam bằng họ. Mà phần lớn lại có họ Nguyễn).

Cô trả lời (tình yêu vẫn còn tràn đầy trong cô):

- Tao là vợ sắp cưới!

cảnh sát kết luận:

- Vậy mày là đồng bọn của nó!

Cô sửng sờ:

- Tao không biết đồng bọn về chuyện gì? Anh ấy không phải là người để chúng mày xúc phạm.

Cảnh sát cười hô hô':

- Mày giả bộ ngây thơ. Mày khai vào đây, đang ở đâu, làm gì?

- Nhưng anh Lãng mắc tội gì?

- Lừa đảo, cá độ, nó lừa của khách hàng mấy trăm triệu EU. Nó có vợ con rồi. Mày chưa bị nó sàng à?

Cô ngồi im lặng khá lâu mới lên tiếng:

- Tao muốn gặp nó.

- Mày gặp để làm gì? Bọn dân An Nam chúng mày có nhiều loại ám hiệu với nhau. Mày ký vào tờ biên bản này đi, kể từ hôm nay mày trong đối tượng quản thúc của chúng tao. Nếu nộp được ngàn này tiền, thì mày được tự do.

Cảnh sát chìa tờ giấy có ghi con số không lỗ, đúng, với cô thì quả là không lỗ, để được tự do.

Tiền của cô đã giao hết vào tay thằng Lãng. Bấy lâu nay Lãng bao cô ăn, ngủ và đi du lịch. (Bây giờ tính lại, thằng Lãng vẫn lãi hơn với sô' vốn mà cô không bao giờ đòi được).

Cô đã vô cùng cảm động vì hành động mã thitợng ấy. Cô giao hết tiền có được sau bao nhiêu năm tháng lênh đênh xứ người vào tay một kẻ mà cô chỉ biết tìm bằng một dây sô' di động. Cô không được hãn cho gặp mặt cha

mẹ, anh em. Đúng ra là hẳn bầu chưa nên tiến hành việc đó. Bạn bè của Lãng cũng iao nhao không biết rõ ai với ai ngoài những câu chuyện Lãng kể về người này người nọ. Mỗi lần có ai đó gọi, Lãng thản nhiên hoặc không nghe máy, hoặc nói chuyện trước mặt cô với đầu dây bên kia toàn những lời chung chung, không rõ nội dung câu chuyện. Đặc biệt cũng chẳng thấy có cô bạn gái nào gọi.

Mọi thứ xung quanh Lãng kín như bưng.

Nhưng cô thấy an toàn khi bên hẳn. Dần dần cô thấy yêu hẳn.

Cô giao hết tiền cho người đàn ông tên Nguyễn Lãng có kèm một dãy số di động sau cái tên.

Phía bên kia đầu dây, thầy làm lễ từ tốn:

- Chị cứ bình tĩnh. Tôi sẽ khắc làm cẩn thận một cái lễ cho cô ấy.

- Vâng, thưa thầy. Thầy cố gắng dẹp mọi chuyện khác về em lại để làm lễ cho em gái em thầy nhé. Khổ thân nó quá. Thân gái cách trở đường trường như thế. Ai giúp bây giờ là quý lắm phải không ạ?

- Tôi sẽ tìm người giúp cô ấy. Cứ yên tâm đi. Thế nhé.

Nàng ngồi thừ ra bên bàn. Nhìn sâu vào cái máy điện thoại. Có thể thầy cúng nhìn thấy nàng đang khoác hờ một tấm khăn tắm lên người, cơ thể không có gì che đở, mặc dù thầy đang ở cách xa hàng mấy chục cây số. Ông ấy, như nhiều người nói có khả năng bay bổng đến những nơi xa để kiểm chứng những gì thuộc phạm vi ông đang cầu cúng.

Như thế có nghĩa là nàng đang phạm thượng.

Mặc kệ. Nàng ném tấm khăn tắm xuống đất. Không khí nóng thế này, lấy gì để đở l?ức bơi đây?

Chuông điện thoại reo.

Phía bên kia đầu dây là chàng A Đam của nàng.

- Em đang làm gì vậy?

Nàng mỉm cười:

- Em đứng và không mặc quần áo.

- Em bỏ cái trò trẻ con ấy đi. Đợi anh về hẵng giờ cối trò đó. Anh đi uống với mấy thằng bạn học ngày xưa, độ chín mười giờ về. Cứ ăn tạm cái

gì đi nhé. Anh về sẽ ăn cơm với em.

Nàng bỏ cua đã lọc vào xoong rồi cho vào tủ lạnh. Rau rửa sạch cũng cho vào tủ lạnh.

Mọi thứ đều sẵn sàng trước khi chàng A Đam về nhà.

Chàng không bao giờ biết lòng tin nơi E Va của mình đã tắt từ lâu. E Va là người đàn bà có học và nàng giống như một tiểu thiên thần lầy tính khí con người, tuy không còn mấy tin vào lòng người, nhưng để có lòng vị tha. Nàng nghiêng người từ trên mái nhà cao vời vợi nhìn xuống đám đàn ông dang thủ lạc bằng hơi men, nơi có A Đam của mình, mỉm cười thương hại.

Nàng không nguôi nghĩ đến đứa em gái đang lênh đênh không nhà không nơi nương tựa ở một hành tinh xa lạ.

Gã lùn tên Henry thương cô gái phương Đông bé nhỏ tội nghiệp.

Gã đi theo cô khi cô từ nhà thương iàm phúc đi ra.

Không phải bỗng dưng mà gã chú ý tới cô. Buổi sáng khi gã đang làm phu đẩy những thùng hàng thực phẩm vào siêu thị, mà buổi sáng nay mặt trời thật rực rỡ, những sắc hồng óng ánh dát lên mặt gương siêu thị những hạt ngọc huyền bí, gã thấy cô đi tới như một nàng công chúa từ phương Đông tới. Rồi thấy cô đi vào cái cánh cửa xoay của nhà thương làm phúc.

Gã mãi làm quên hẳn cô gái phương Đông. Nhưng rồi cô lại đi ra trước mặt gã. Gương mặt không còn vẻ tươi rói của ban mai. Gương mặt mệt mỏi như một thiếu phụ vừa qua cơn bạo bệnh.

Nhưng rõ ràng là cô rất đẹp. Nét đẹp phương Đông pha gương mặt nữ chúa Cleopatra.

Gã đến gần cô, đưa tay ra:

- Cô gái! Có cần tôi giúp gì không?

Cô quay phắt sang nhìn gã, cười mỉa mai:

- Cái xứ này có còn ai giúp tôi chứ?

Gã không giận. Cô gái nói tiếng của dân tộc gã cứ như thể cô sinh ra lớn lên ở cái xứ sở này.

- Tôi thấy cô từ khi sáng. Cô ở đâu tới vậy?

- Việt Nam!

Gã gật đầu chứng tỏ mình biết Việt Nam.

- Cô có thể tin ở tôi.

Cô ngạc nhiên:

- Tin? Tôi ném lòng tin vào cái bô của mấy con mụ bác sĩ trong kia rồi.

Gã thấy tò mò:

- Nghĩa là?

- Nghĩa là một đứa bé không được ra đời.

Không bao giờ được làm người nữa, có hiểu không? Cút đi! Tao ghét chúng mày. Ghét cái xứ sở này.

- Cô đừng ngại. Tôi thì khác.

- Khác? Mày khác chúng nó ở cái gì? Vì mày lùn hơn? Vì mày bị khinh rẻ ngay trong cộng đồng của mày? Vì mày còng lưng đẩy xe? Tao chán lắm những cái trò nghèo đói rồi. Tao vừa bị thăng đồng hương lừa hết. Nó còn tiệt cả đường sống của tao nữa. Tao ném đứa con của nó đang lớn lên trong bụng tao để khỏi phải làm kiếp người rẻ rách như cha nó. Tao sẽ đi kiếm. Tao sẽ kiếm bằng cách của đàn bà con gái chúng tao.

Gã đứng nhìn theo cô gái. Cô đi như một nhành hoa đang cố sức vươn lên dưới ánh mặt trời rực rỡ. nhành hoa không bất cần đời như nó đang gào thét. Có cái gì đó tuyệt vọng, u uất nhưng không chịu khuất phục.

Rồi gã nhớ ra, chạy theo.

- Cô ơi, về nhà tôi đi. Cô nói cô sẽ đi làm... đi làm cái món đó... Cô cứ chọn tôi làm khách hàng đầu tiên đi. Tôi sẽ hậu hĩnh với cô đây. Tôi sẽ giấu cảnh sát. Cô đừng sợ.

Cô dừng lại, tần ngần.

Rồi cô quay đầu lại mỉm cười. Trời ơi, cô thật đẹp. Vẻ đẹp phung phí trên cái xứ sở này.

Tiếng cô vang lên như thách thức:

- Mày trả cho tao bao nhiêu đêm nay?

Nàng ngồi phía sau thầy cúng.

Phía trước, ngay dưới chân điện thờ la liệt những mã cúng rực rỡ đủ mọi màu sắc. Nào ngựa, nào thần mình người đầu rắn, nào tiền quan, áo mũ cân đai... Hương bay lên không trung một dải mờ thơm mùi trầm.

Thầy cúng xoay người khoác ra ngoài bộ quần áo nông dân lam lũ một tấm áo dài xanh, buộc quanh trán một tấm khăn đỏ. Thầy hắng giọng:

"Đại Nam quốc. Hôm nay là ngày rằm tháng năm ta. Kim thần tín chủ con là... Con thành tâm có cung duy quan thần minh chúa đất thổ công tảo quân tảo phủ thần quân đông trù tư mệnh thổ gia thổ trạch đồng lai chứng giám tiếp độ tín chủ con là..."

Vào đúng lúc đó thì nhạc cầm tay lại reo. Nàng định tắt, nhưng thầy cúng quay qua bảo:

- Cô cứ nghe đi. Cô Nhan gọi về đấy.

Bên kia là tiếng em gái:

- Em đây!

- Trời, chị đang ở chỗ thầy, sắp cúng.

- Thế à? Vậy em gọi sau nhé.

- Không, cứ nói đi. cần gì thêm cứ nói đi để chị xin thầy.

- Chì xin thầy cho em gặp được anh ấy nhé.

- Ai cơ? Thăng Lãng hay thăng Henry?

- Không, anh ấy. Em tình cờ nhìn thấy trên đường. Em đã kể rồi mà? Nhất định anh ấy là định mệnh của em nên em không thể quên được. Mà em vẫn chưa gặp được anh ấy. vẫn chưa gặp được chị ạ. Em đến sân bay tìm, họ còn không cho em vào. Em được các thiên thần mách bảo anh ấy làm ở sân bay. Nhưng họ đuổi em ra. Hình như họ biết việc em với cảnh sát... Với cả sáng hôm qua thăng Henry nó giận em, nó đuổi em đi vì em cứ mãi nói về anh ấy. Nó ghen. Em bảo em chỉ định ở nhờ nó ít bữa thôi, chứ không có ý làm vợ nó. Nhưng bây giờ em cũng chưa biết đi đâu. Em nghe các thiên thần nói, nếu như có tình yêu là sẽ có lại được tất cả. Em đã nhìn thấy anh ấy, ngay cả trong giấc mơ.

- Chiều hôm qua chị có gọi thầy nhờ thầy cúng. Cả đêm qua thầy thức đêm để cúng cho Nhan.

- Thảo nào sáng nay thì thăng Henry lại ân hận. Nó bảo hôm nay đi làm về sẽ mua cá với tôm cho em ăn. Sáng nay chim hót ngay trước cửa sổ căn phòng em nằm.

Nghe em gái nói từng từng, nàng muốn gào lên trong máy:

- Chị thấy thằng Henry tốt đấy. Ai thương mình thì hãy tốt với người ta. Đấy mới là thực tế. Không ai cúng hay xin được gì cho mình nếu mình không tự biết trả đũa đời. Một mình bên đó, không ai giúp gì được, hãy biết chấp nhận hoàn cảnh đi nhé.

Tiếng em gái nài nỉ:

- Nhưng chị cứ xin thầy cho em.

- Thầy bảo ông đã tìm được người tốt cứu mang cho Nhan rồi đấy. Cái thằng Henry đây.

- Nó tốt, nhưng em không yêu nó...

Chợt tiếng đầu dây bên kia im bật. Hình như có những tiếng gõ vang vang trong máy, nghe như phố phường đang náo lên từng bừng. Chốn đô hội xa lạ ở một hành tinh khác đang nghiên em gái nàng vào vòng xoay lạnh lùng.

Rồi lại nghe tiếng em gái rành rọt:

- Chị có nghe thấy tiếng ồn ào không? Hôm nay là ngày quốc khánh của bên này. Họ đang tràn ra đường để dự hội. Bao nhiêu người vui vẻ thế kia mà em thì chẳng biết đi đâu, làm gì, chẳng có gì trong tay, chẳng biết sẽ sống tiếp ra sao... Chị có nghe thấy không? Cả thành phố, cả xứ sở này đang có hội. Họ đang vui lắm chị ạ.

o***o

Cô vào phòng tắm. Mở vòi sen của căn nhà tồi tàn mà gã Henry cô độc thuê đã hàng vài chục năm nay. Cô phải tắm thật kỹ càng. Rồi sẽ trang điểm thật sang trọng. Bên quê nhà chị gái hứa sẽ nhờ thầy cúng giúp cô tìm được người mà cô hằng gặp trong giấc mơ. Người ấy cao ráo, gương mặt đàn ông phong sương và tin cậy. Không có con mắt hiếng gian hùng như thằng Lãng. Không ìn như gã Henry. (Một ngày nào đó Henry có cao lên được không nhỉ?)

Nhưng đêm nay, cô vẫn sẽ phải hỏi Henry cái câu cô vẫn hỏi hàng đêm, từ khi về ở nhờ gã:

"Mày trả cho tao bao nhiêu đêm nay?"

-Thái Hà, 14/7 - 20/7/05-

MÂY GIĂNG

Tôi không chờ đợi chuyến đi này.

Đầu năm đi xem bói, bà bói cụt một chân nhà ở cạnh bệnh viện Thanh Nhàn phán năm nay cô không có số xuất ngoại. Chuyện tình duyên của cô cũng khác người thật đấy cậu ta rất tốt tôi không chê gì mỗi tội suốt đời không có tiền hiện giờ đang nợ chồng chất mách riêng cho cô đấy nhé đấy là tôi trộm xem số người ta để cho cô biết hờ ra thánh phạt chết hiện thời cậu ấy đang quý trọng cô nhưng có một cô gái khác trẻ đẹp hơn cô đang xen vào đây bài tú này hiện lên rất rõ tháng mười ta của cô may ra tốt cả năm không tốt lắm cuối năm tiền về như nước tiền ở đâu về mà nhiều thế không biết nếu thích cậu ta cưới cứ đến đây tôi mách cho chỗ đi mà làm lễ đấy tôi với anh nhà tôi cũng phải làm lễ tôi mới lấy được chồng trẻ hơn mình đến tám tuổi lại chiều hết ý nhé tôi cụt chân thế này mà anh ấy cứ cúc cung tận tụy mỗi tội chả làm ra tiền tay tôi nuôi hết tôi sắm cho một quây sửa di động ngồi đấy cả ngày hí hoáy rồi đi uống bia rồi về nhà chẳng gái mú gì đâu gái gì cũng chẳng bằng gái già này gái gì cũng chỉ làm một bãi là xong tội gì mất tiền.

Tôi chờ bà nói xong bài diễn văn diêm tình thì dứt tờ mười ngàn đồng vào tay bà rồi đứng dậy, chen giữa mây bà mây chị dang dở, mấy cô có vẻ người cave, xô dép rồi băng sang đường như bị ma đuổi.

Vậy mà bây giờ tôi lại đang bay sang Seoul.

Máy bay bắt đầu lướt trên đường băng Nội Bài rồi cất cánh lúc một giờ sáng. Ngồi cạnh cửa sổ nhưng chỉ thấy một màu đen huyền bí bên ngoài. Cô gái ngồi cạnh tôi than, lần đầu tiên em đi máy bay đây chị ạ, em thấy say say rồi. Tôi bảo cô cách bịt tai cho khỏi ù. Cô lôi gói bông ra khoe, đây em có cái này. Tôi hỏi cô đi Hàn Quốc làm gì. Cô bảo em đi sang Nga, chỉ

chờ ở Seoul rồi chuyển máy bay. Em có bà dì bên đó làm giấy mời đi du lịch sáu tháng, em sang nếu có công việc bán hàng thuận lợi, kiếm được mỗi tháng bốn năm triệu thì sẽ làm giấy gia hạn để ở lại kiếm ít vốn về lấy chồng. Tôi hỏi nhà cô ở đâu. Cô khoe em ở Côn Sơn Hải Dương đấy. Mùa này đang mùa du lịch, mọi người tứ phương kéo về đông lắm, cứ nườm nượp. Họ mới tu sửa lại cụm di tích đền Nguyên Trãi, đẹp lắm. Ôi em lo quá, đến Seoul không biết chuyển máy bay như thế nào, trên vé ghi đến tận mười lăm giờ mới bay tiếp. Tôi bảo sẽ chỉ cho cô một nhóm người cũng đi Nga trên chuyến bay này. Họ ngồi mấy người ở ghế dưới. Có cả một bà đi thăm con. Cô có vẻ yên tâm hơn.

Cô và tôi cùng cố ăn bằng hết suất ăn nhà bay đãi.

Trời dần sáng. Thứ ánh sáng trên thiên đường. Mây giăng mờ mờ qua ô cửa kính. Đủ thấy những làng mạc thành phố phía dưới mặt đất. Phía dưới kia cũng là những con người những nếp nhà và những số phận. Cũng là những cây, những sông những núi. Những chú hươu đấm mình dưới sương mù. Những đàn bướm ngủ đêm sã đôi cánh ướt trườn ra trên thềm cỏ, chẳng biết sợ loài thú ác.

Tiếng cô gái trôi giữa đám mây màu tro rừng.

"Đôi khi em nghĩ thôi cứ ch'p nhận một cuộc sống như m'ý đứa bạn ở quê. Ruộng vườn Côn -Sơn rộng thênh. Thả cây gì sống cây đó. Đến mùa thu hoạch đôi ba bầu bưởi đôi ba bầu vải, nhãn, na, khế mang ra chợ phiên cũng đủ đem về gạo, muối, quần áo vải vóc... Em lại còn thêm nghề may. Cũng biết cách may theo một ở quê nên có khá khách. Nhưng mà tẻ quá. Sáng nào mở mắt ra cũng thấy ngằn ấy gốc bưởi ngằn ấy gốc na ngằn ấy thửa ruộng, lúa ngằn ấy phân gio chằm bón. Bạn ngằn ấy đứa nói ngằn ấy thứ chuyện..."

Cô khẽ ngáp. Đôi tay đen đen của "ngằn ấy thứ quê" vươn ra phía cửa sổ máy bay như thể đó là cánh cửa sổ ở căn nhà thân thuộc, có thể mở ra để mây và gió ào vào.

"Mây mù quá chị nhỉ. Chẳng nhìn thấy gì".

Máy bay hơi xóc mấy cái. Tôi bảo:

"ừ, mây nhiều quá".

Cô gái lại vui chuyện. Tiếng cô nói vang giữa đám người ngủ vùi trên những khoang ghế.

"Thế rồi bà dì em gọi điện về báo sang bán hàng với dì. Chỉ sang độ hai nàm kiếm chút vốn. Nhưng em không thể nói với dì em là em chỉ muốn đi cho biết đây biết đó. Nói thế dì sẽ bảo em là đồ nhân mã. Đối với dì, chỉ có kiếm tiền là công việc có ý nghĩa. Chuyện muốn biết đây biết đó là những cái thứ phù phiếm không xứng với gái quê...

Đến lượt tôi che tay ngáp.

Mây bọc kín bên ngoài cửa máy bay. Tôi nhớ khi ở cửa bóc vé, tôi loay hoay với những túi xách đồ quá cân, sắp xếp lọc lại những thứ quá cân để mang theo hành lý xách tay; còn cô thì ngất ngưỡng một cái va 11 đang chen ngang vào. Tôi nhắc cô đừng chen ngang kẻo bị họ đuổi xuống tận cuối hàng. Cô bám vào vai tôi cúi xuống thì thào:

"Không phải em chen ngang đâu. Em mới cho con làm vé - cân hàng năm trăm ngàn. Nó trả lại báo không bỏ nhận. Em lại dúm tờ năm mươi đô nên nó nháy em chen lên đấy chị ạ. Chị đừng nói ra đấy nhé. Nom chị trí thức thế, em nói cho mà biết mà đi qua cái cửa này. Chị không thấy nó lơ đi khi em chen lên à? Mà chị có đọc được cái tên của nó không? Bảng tên cũng đeo trước ngực đấy, nhưng cái sợi dây làm dài ra buông thông xuống gần rốn, ai mà đọc được biết được nó tên là gì? Chị đừng tiếc tiền, để nó cho đi qua. Ra ngoài thiếu các thứ dùng khổ lắm, dì em dặn cẩn thận em mới biết đấy".

Quả thực phải cảm ơn bà dì ở tận nước Nga xa xôi kia. Tôi kẹp đồng năm mươi đô la Mỹ vào tấm vé. Đồng năm mươi đô lập tức trở thành tấm thảm bay diệu kỳ công tôi và hành lý quá tải (gồm laptop, sách báo, tiểu thuyết Võ Thị Xuân Hà, quà tặng ngoại giao, áo quần tránh rét xứ Hàn, chín mươi gói mì tôm và phở khô ăn liền, hàng chục lọ kem mặt, tóc, tay, tắm, thuốc...) sang cho có dùng tại đất nước của chàng thần y Hơjun.

Bây giờ thì chúng tôi đã bay được hơn ba tiếng. Rồi bôn tiếng. Câu chuyện đi cho biết đây biết đó của cô gái ngồi cạnh tôi cũng chùng tắt. Cô đang mơ ngủ. Mùi đồng quê ngai ngái trộn với mùi thức ăn trong khoang máy bay khiến tôi nôn nao nhớ nhà.

Tôi nhớ hai đứa con gái tôi. Nhớ căn nhà bình dị có anh ở đó.

Cô gái lại thủ thỉ.

"Chị có vẻ là người sung sướng nhỉ. Em lúc nào cũng ngưỡng mộ những người như chị. Đàn ông chắc cũng thế. Chắc chị không bao giờ bị họ hắt đi như chúng em. Năm ngoái em cũng yêu một người ở Hà Nội. Anh ấy về Côn Sơn để khảo sát chương trình làm làng văn hoá chị ạ..."

***o

Câu chuyện tình của cô gái:

Trước khi gặp anh ấy, em đã thất tiết với lão Khai rồi.

Lão Khai giàu nhất nhì vùng Côn Sơn Kiết Bạc. Em là thợ may vườn. Em cũng chẳng phải đứa xinh xắn gì. Chẳng nói thì chị cũng thấy. Nhưng em khoẻ khoắn và dĩ nhiên trẻ hơn mấy con bồ của lão ấy. Nghe nói lão ấy rất hào phóng. Em liền thử xem sự thế ra sao.

Lúc đó có cái cuốn truyện "Ban-7.ắc và cô thợ may Trung Hoa", em mượn được ở nhà con bạn. Em liền bắt chước cái khí thế của cô gái trong truyện í mang thước đo đến cửa nhà lão Khai. Em gọi:

- Nghe nói trong nhà có người cần may đo?

Bà giúp việc chạy ra mặt vênh vác:

- Cô không biết đây là nhà ai à?

Em thản nhiên:

- Nhà lão Khai giàu có nhiều tiền, nhưng chưa biết cách ăn cách mặc. Tôi đến để bảo cho biết cách. Tôi lấy công rẻ. Tôi lại trẻ khoẻ hơn các bà. Bà tránh ra đi cho tôi vào gặp lão già kênh kiệu ấy.

Sau bà nạ dòng là một lũ chó becgiê châu chực gầm gừ, chỉ đợi hô là lao ra.

Hôm ấy mát trời, lão Khai đang vui trong lòng. Lão nghe thấy có sự lạ thì bước ra sân sảnh:

- Chuyện gì vậy?

Bà nạ dòng thưa:

- Một con khùng đến ám ạ.

Lão cười. Mà không hiểu sao lão lại ửng ý ngay và hỏi:

- Mà nặng bao nhiêu ký?

Em bảo:

- Năm mươi cân. Cao một mét năm chín. Vòng một chín mười. Vòng hai gần bảy mươi. Vòng ba chín hai. Tóc tai đen mượt.

Lão vẫy tay:

- Tao cũng đang thiếu mấy bộ quần áo đi dự lễ hội trên Trung ương. Mấy ông trên Hà Nội mời tháng tới. Mà tao cũng đang cần một đứa đóng vai thư ký đi theo dự lễ cho phải phép.

Em bước vào sảnh nhà. Bà giúp việc bĩu môi:

- Ca ve thời nào thế không biết? May mà bà chủ đi vắng. Bà ấy mà ở nhà hôm nay thì cứ gọi là móc mắt cả hai.

Em lấy thước ra đo. Người lão Khai toát ra toàn mùi tiền. Lão dùng loại nước hoa đàn ông nào đó em không biết nhưng nó cứ lớn vờn quanh em, thấm đẫm lên từng ngón tay em đang sờ soạng trên mình lão. Rồi lão bùng lên như đám hoả diệm sơn. Gầm gừ như một con hổ vồ mồi. Em cố tình trượt khỏi tay lão để lão phải thềm rỏ rãi. Thế rồi em và lão trôi lửng lơ giữa những tấm nệm đắt tiền, giông như đang bay giữa vực sâu chín tầng địa ngục. Những giọt máu đồng trinh đã nhỏ xuống tận đáy cùng, bốc hơi bay biến lên chốn thiên đàng.

Nếu trên đời này không có cái thứ gọi là tình yêu thì kể em cũng mãn nguyện với lão già hơn mình hàng bốn chục tuổi. Sức lực lão còn hơn một con trâu cày. Lão cho em rất nhiều tiền, nhưng mỗi khi nghĩ đến chuyện lão phải thực hiện nghĩa vụ làm chồng với con mụ vợ già nua hom hem của lão là em lại thấy lợm giọng.

Em định đi từ năm ngoái cơ. Nhưng mà em lại gặp anh ấy.

Cũng là do anh ấy đến vá cái quần ở chỗ em.

Chị không biết chứ hình như cũng là do số phận thế nào ấy. Em vừa cầm cái quần của anh ấy là lập tức thấy chóng mặt. Cái hơi đàn ông của anh mạnh đến nỗi làm em không còn nghĩ được đến cái gì khác ngoài việc mong ngày trả hàng. Em nhận vá quần và hẹn anh ấy qua buổi chiều. Nghĩa là từ lúc hai giờ chiều đến sáng hôm sau, em sống trong cơn mộng du.

Cái quần của anh ấy bị rách một miếng ở đùi do ngã xe máy. Mà cái quần còn mới nên anh ấy tiếc. Chỉ có thể thôi.

Anh ấy đến lấy quần. Em tần ngần mãi mới dám hỏi thăm một câu:

"Anh về đây có việc ạ?"

Anh ấy cười:

"Tôi về khảo sát để lên dự án làm làng văn hoá".

Em đánh liều:

- Anh có thích cuốn truyện "Banzắc và cô thợ may Trung Hoa" không?

Anh ấy ngạc nhiên nhìn em:

"Chắc bạn làm may như thế này chỉ là làm thêm nhỉ? Bạn là cô giáo dạy văn à?"

Em thấy ngượng thay cho thân phận mình, không ra lắc không ra gật.

Rồi sau anh ấy toàn gọi em là cô giáo dạy văn xóm.

Em và anh ấy yêu nhau. Đúng hơn là em yêu anh ấy và cố tìm mọi cách để được gần gũi. Còn anh ấy ban đầu có yêu em hay không thì em không dám chắc. Mà cũng có thể anh ấy chỉ định vui vẻ với em ở chôn quê buồn tẻ. Hình như anh ấy đã có người yêu ở Hà Nội.

Nhưng em quyết giành giật cho mình dù chỉ trong một thời khắc ngắn ngủi để được biết thế nào là tình yêu của chính mình. Mà cũng chỉ được có một thời khắc thôi là anh ấy đã chạy trốn khỏi em. Anh ấy viện cớ rằng em đã không còn là một cô gái đồng trinh, gái quê mà không còn đồng trinh thì khủng khiếp lắm, giả dơ'i lắm cô có biết không? Ca ve trên thành phố rất những loại gái quê như cô, tôi còn lạ gì. Chỉ năm mươi ngàn, tôi có thể qua ba đêm với một tá gái quê như cô.

Em tiếc là đã không có thai với anh ấy. Nếu có chắc em không thể ra đi như thế này được.

Em là con bé nhà quê. Nhưng những chuyện như "Banzắc và cô thợ may Trung Hoa" đã mở ra cho em những chân trời khác. Thôi thì đi một chuyến. Biết đâu tình yêu của em vẫn đang còn ở đâu đó. Không phải lão Khai. Không phải anh ấy.

Nhưng lão Khai với anh ấy là những con đường đưa lối cho gái quê chúng em.

Mà hình như nhờ có lão Khai nên em mới biết đến tận cùng anh ấy. Giả sử em vẫn là một gái trinh, em sẽ không dám thử cơ hội được sờ nắm thực

thể trần trụi và linh thiêng nơi anh ấy. Hình như người này dẫn dắt đường đến của người kia. Hình như thế phải không chị? Đến giờ em vẫn thấy thèm khát anh ấy. vẫn như phảng phất cái mùi đàn ông trên cái quần bị rách vì ngã xe. vẫn nhớ những đêm cả hai không còn ý niệm thời gian. Những đêm em không còn chút áo quần hay sĩ diện. Những đêm qua đêm cùng người đàn ông không được trả dù chỉ một xu...

***o

Mây vẫn nhiều lắm trên bầu trời.

Máy bay bắt đầu hạ độ cao. Dưới kia có một dòng sông ngoằn ngoèo chảy. Hai bên bờ sông là những làng những phố', những nếp nhà. Đâu đó có những cô gái đồng trinh đã tự mình thất tiết. Đâu đó lại những cô gái buộc thân phận mình vào hai chữ đồng trinh để rồi không bao giờ dám bước chân vào chốn địa đàng.

Cô gái ngồi cạnh tôi không có hơi thở thơm tho, không có tiền, không có gì hết. Cô chỉ có ý nghĩ. Những ý nghĩ thực thể của cô khiến cho người bên cạnh như bị cuốn theo. Những ý nghĩ như không thể ghìm giữ, tràn ra ngoài khoang cửa máy bay, hoà lẫn với những đám mây tầng tầng lớp lớp, làm nên ánh ngũ sắc của buổi ban mai.

7 giờ sáng Seoul.

Máy bay bắt đầu lướt trên đường băng sân bay quốc tế Hàn Quốc.

Từ cửa máy bay đi vào sảnh sân bay rất dài. Đi mãi. Con đường dài như vô tận. Chúng tôi không còn gặp lại nhau nữa. Cô gái ngồi cạnh tôi đã mất hút giữa dòng người đang ùn ùn kéo sang Nga và các nước nào đó có thể.

Tôi oằn mình cố đi thật nhanh. Những chiếc túi xách nặng trĩu.

Rồi cũng tới cửa làm nhập cảnh.

Cô hải quan Hàn còn rất trẻ và khá xinh ngẩng lên nhìn tôi, hỏi bằng thứ tiếng Việt lơ lơ Hà Nội:

- Chị là tác giả à?

- Vâng, tôi là nhà văn!

- Chị đi theo chương trình gì?

- Chương trình giao lưu văn hoá, do Viện dịch thuật và Hội nhà văn Hàn Quốc mời. Mà em nói tiếng Việt giỏi quá.

Cô cười. Thực hiện tiếp nhiệm vụ một cách tế nhị:

- Chị đến Hàn Quốc lần đầu à?

- Đúng rồi! Đất nước của em đẹp lắm!

Cô lại cười. Cộp một cái dấu đồng ý cho nhập cảnh.

Tôi cảm ơn và mỉm cười với cô.

Đó là nụ cười đầu tiên tôi dành cho đất nước Hàn Quốc, nơi cách xa Việt Nam chừng bốn tiếng rưỡi giờ bay, và đi trước Việt Nam hai giờ lịch mặt trời.

Vậy mà bà bói cụt chân nhà ở gần bệnh viện Thanh Nhàn phán năm nay tôi không có số xuất ngoại!

- Seoul, 4.11.2005 -

GIẤC MƠ

Mẹ tôi nói gia đình đang bị sa sút, mẹ cần phải đi làm thêm.

Đi làm thêm?

Mẹ đi làm thế này: Bay đến một thị trấn nhỏ. Tìm người quen mà tôi nhớ hình như đã gặp đâu đó trong giấc mơ của mình. Quen lắm. Thường làm nghề ăn hoá hồng thúê mướn. Cả nhà mấy chị em đều đi theo mẹ đến chỗ làm thêm.

Đó là một khoảnh ruộng to bằng cái nong trên bầu trời.

Chân mẹ màu hồng đào. Bùn ngấm dần từ gót chân đến cổ chân. Tay mẹ như búp sen trắng quăn trong cái bao tay màu lá sen xanh ngắt mùa hè, thò xuống bùn, vọc bùn như lũ trẻ nghịch ngợm. Mẹ nếm đất bùn như người đầu bếp nếm thức ăn, nhoẻn cười với chúng tôi:

- Bùn ngon quá. Mạ sẽ được lúa xanh.

Chúng tôi ngồi châu hâu trên bờ ruộng, chờ mẹ bảo phải làm gì. Nhưng mẹ chẳng bảo chúng tôi làm gì. Mẹ thò cái bàn cào có cái cán dài như cái cuốc, cào những nhát phẳng lừ trên mặt bùn non. Bàn cào đi đến đâu, bùn sục lên đến đó. Nước bùn kêu lục xục như niềm hoan hỉ được chăm bẵm. Em trai nhỏ xíu như quả khế chưa mở mắt trên cành cây xanh vút là mẹ, nó ngồi đo bờ ruộng bằng cái gang tay nhỏ xíu. Nó bảo bờ ruộng này bằng đúng cái bờ cặp đi học lớp một của em.

Chị gái môi đỏ như quả cà chua chín sớt, bé xíu hồn nhiên giữa ruộng cà chua người ta mới thu hoạch xong.

Chị gái gọi mẹ:

- Mẹ ơi, cho con xuống với.

Mẹ tồi bảo, để mẹ sục xong cả mặt ruộng đã kéo có mảnh chai hay cái cọng dây thép nào đâm nát chân chúng tôi. Mẹ bảo khắp đất nước này ở

đâu cũng có thép gai, cũng có mảnh vỡ. Chị gái khiêm tôn ngời cong cong bên mép ruộng, cứ như sợ cái bờ ruộng bị đau nếu chị đặt cái móng thon thon xuống đó. cỏ khoai ra khắp mặt bờ ruộng, xanh xanh.

Tôi thoải người nằm xuống bờ cỏ. cỏ mơn man lên tóc lên mặt. cỏ bảo với tôi. kiếp trước cô là con Ngọc nữ vương trên thiên đình. Tôi cười kiêu hãnh, soi bàn tay lên phía mặt trời. Kiếp này Ngọc nữ vương được xuống trần làm người đàn bà đang sục bùn dưới ruộng kia. Đâu cần trâm cài ngọc giắt, đi đứng bay bổng, quyền cao lực cùng.

Thế rồi chúng tôi cũng được xuống ruộng để sục bùn. Mẹ bảo cái giống ruộng cấy lạ lắm, cứ phải có hơi người mạ mới lên xanh. Ngày mai sẽ mang mạ ra cấy. Gây xong thửa ruộng này lại đi sang làm ở thửa khác. Bây giờ mọi người hay sợ bùn, nên mẹ con mình mới có việc mà làm. Tám bàn chân của bọn mẹ con sục qua sục lại. Cười nói riu ran. Vui như đi trẩy hội. Em trai đứng đưa giũa những cái vồng tay, cười sặc lên, rung cả mặt bùn.

Tôi không còn nhớ giấc mơ ấy nữa.

Đó là lúc chị gái di lấy chồng. Tay mẹ không còn thâm đẫm màu bùn non. Cả đêm hôm trước, mẹ truyền cho chị gái sinh lực đàn bà. Sinh lực mang màu đỏ sậm, chảy từ tim xuống cặp nhũ hoa ngơ ngác hồng, xuống nơi cuống rốn máu thịt của mẹ, xuống cái hông cong cong săn sàng bỏ cửa bỏ nhà đi theo mây theo gió. Vậy mà mẹ vẫn hết lòng truyền sinh lực đàn bà cho chị, để chị bỏ chúng tôi mà đi.

Tôi và em trai nhìn chị, ịa lắm. Chị như đoá hoa nở bừng sau cơn giông. Sau nở là lụi tàn mà vẫn cứ nở. Cơn giông sẽ tới cuốn theo nó cả sự lụi tàn.

Cái thời khắc ấy đã quyến rũ chị gái, chị không có cách gì chống đỡ. Cái thời khắc hay có sấm chớp, mưa bất chợt lại nắng bất chợt. Cái thời khắc mang cơn giông tới. Cơn giông đó mang dáng dấp một chàng trai cao gầy, xương xương như cành khế đầu hè. Cơn giông nghiêng cành khê' xuống hỏi chị gái có ưng bay theo không? Chị ham bay. Chị thích được bay bay như giọt nước trên bầu trời, một, ngày rơi xuống chum nhà người, và ở đó mãi mãi.

Mẹ tôi bảo gia đình ta đã sắp hết thời sa sút rồi.

Đó là lúc cha quay về.

Ngày đi làm thêm, mẹ nhận được tin cha.

Cha bỏ mặc mấy mẹ con thiếu đói. Cha đi lênh phênh đâu đó khắp nơi trên mảnh đất gọi là đấ't nước, để kiếm tìm những đồng tiền. Cha nhìn ngang nhìn dọc. Tán tỉnh các cô gái mới lớn hoặc các bà nạ dòng còn xinh xinh. Trúng ai thì trúng. Đàn ông bạn hỏi cha bộ sưu tập đã đủ bao nhiêu gái ở bao nhiêu tỉnh rồi? Cha lừ mặt, không thèm trả lời. Cha uống bia, mặt lịm đi chứ không đỏ phừng như các hạng đàn ông khác. Bia chầy tới đâu, mấy cô tiếp viên ngả nghiêng tới đó. Tiền cha làm ra cũng chảy đi như bia, vào tay mấy cô, vào những cuộc đen đỏ. Bàn tay cha chai sạn, sờ nắm mọi vật chẳng đâu thấy mềm mại như tay mẹ.

Thế nên cha phải quay về. Vì cha không quên nỗi mẹ và mây chị em. Chẳng phải vì nỗi lòng trắc ẩn đàn ông. Chỉ vì đàn ông trong cha'không quên nỗi cái màu bùn non nơi mẹ. Cha yếu đuối và mộng tưởng. Cha là đàn ông nông dân Việt¹ chính: cống. Cha có niềm kiêu hãnh mình là đàn ông nông dân Việt.

Tôi nhìn cha, nghĩ: tại sao Ngọc nữ vương kiếp trước là mẹ tôi lại say mê cái người đàn ông nông dân Việt này nhi? Để tôi suốt đời này làm cô gái Việt. Đi ra ngoài, người ta hỏi: Japanese? Tôi bảo: No. Lại hỏi: Chinese? Tôi bảo: No. Hỏi tiếp: Korean? Tôi thét lên lanh lảnh: Vietnam... mit... sit... Tiếng thét của tôi bay lên chúi tầng không trung thiên đường, rồi lặn sâu xuống bầy tầng đất cát địa ngục. Tiếng thét như cánh chim đại bàng. Bay đi tìm cái kiếp trước ngang tàng và càn rỡ. Mơ mộng và chìm lút. Muốn chinh phạt mà thành kẻ tội đày. Muốn thành đàn ông mà lại ra một cô gái. Chẳng được đi chơi lênh phênh khắp nơi, chẳng được đỏ đen mê muội, chẳng được vênh váo không cần biết ngày mai.

Mẹ tôi bảo tu mây kiếp mới được làm đàn ông Việt.

Sư thầy bên chùa Sủi bảo, làm đàn ông mà không tu tỉnh, không sống có đường đạo thì nhân loại sẽ sa sút vào thời kỳ hạ lai.

Tôi hỏi sư thầy: khắp nơi đâu đâu cũng có chuyện chơi bời của đàn ông, nào nhà .hàng khách sạn, nào gái đứng đường, nào thuốc lắc, nào đỏ đen...

Có phải đó là màu nhung huyền của cái thời hạ lai?

Sư thầy buồn rầu gật đầu.

Tôi hỏi: rồi sau dân tộc ta sẽ ra sao?

Sư thầy bảo, chúng tôi không thể rao giảng. Nhà chùa là nơi thanh tịnh. Hãy đến để chiêm nghiệm.

Tôi lại hỏi: có bao nhiêu người "hãy đến để chiêm nghiệm"?

Sư thầy bảo: một giọt nước cung như biển nước.

Rồi sư thầy đi vào trong. Như không cần thuyết phục tôi bằng những lời nói. Phía trong, lát sau văng ra tiếng gõ mõ tụng kinh đều đều như nước trời rỏ xuống mái hiên. Một giọt nước thôi cũng làm nên biển nước. Đó là lời tặng của sư thầy cho đứa con gái của Ngọc nữ vương nơi trần thế mang tên Việt.

Tôi biết chị gái là một giọt nước. Chị đã rơi vào chum nhà người rồi. Đó là biển nước của chị. Chị được người ta rước đi bằng xe hơi. Bạn bè cha. Bạn bè mẹ. Bạn muôn phương tưng bừng náo nhiệt. Tấm voan trắng che gương mặt đẹp tuyệt trần dưới sắc nắng tháng mười hai. Nhúm máu thịt của mẹ trong hình hài con gái, như nhánh mạ xanh được người ta nhổ lên khỏi ruộng này, đem cấy sang ruộng khác. Rồi nhánh mạ ấy sẽ sinh sôi nảy nở ra những bông lúa vàng.

Một ngày có vài ba chục người vào chùa Sủi khẩn bà Tắm:

"Lạy Bà cho chúng con buôn một bán mười. Đi tươi về tốt. Tháng này trúng quả đậm".

"Lạy Bà cho vợ chồng con sinh được con trai".

"Lạy Bà thẳng hàng xóm nhà con nó giàu sụ mà sao con đánh quả đề nào cũng bị xui xẻo. Bà linh thiêng cho con một con số đẹp, chỉ cần một số thôi, con sẽ phúng nhiều thứ cho Bà".

Bà Tâm mỉm cười mơ màng.

Tích kể, xưa Nhiếp chính Ý Lan đi cầu tự mà sinh được hoàng tử.

Đêm hôm trước, thần thánh báo mộng cho một viên quan cấp huyện, rằng ông sẽ được đầu thai sang kiếp huy hoàng. Sáng mai, hãy đến nơi đây... Tỉnh dậy trong giấc mộng vàng uyên ương. Ông chạy bổ đến nơi đèn đuốc đang sáng bừng dưới ánh bình minh sắp rạng. Cung tần mỹ nữ

trong triều đang che rèm cho Nhiếp chính tắm sương. Ông mê mê tỉnh tỉnh bước vào chốn cấm. Chẳng biết sự thể ở trong rèm ra sao. Nhưng sau đó ông bị quân lính chém đầu ngay tại cổng đền.

Sau này, khi Nhiếp chính sinh hạ được hoàng tử, thần thánh báo mộng cho vua: đó chính là viên quan đã đầu thai nơi cửa rồng. Triều đình đã phục hồi danh dự cho viên quan, phong cho ông tước to và lập án thờ phụng.

Hoàng tử được sinh ra làm vua nước Việt. Vương phi Ý Lan được dân thờ

phụng gọi kính cẩn là bà Tâm. Bà Tấm cũng là giọt nước mùa xuân đi trải hội vườn dâu. Bà Tấm được lọt vào cái chum nhà rồng. Bà tu bao nhiêu kiếp? Cha tôi tu bao nhiêu kiếp? Đàn ông Việt tu bao nhiêu kiếp?

Tôi ngồi xoài trên nền đất chùa, bấm đốt tay tự đếm. Nếu đàn ông sinh ra được làm đàn ông rồi, thì phải tu tiếp để kiếp sau được làm đàn ông tiếp. Kiếp sau nữa làm đàn ông tiếp. Rồi đàn bà cũng tu bao nhiêu kiếp để sau đó được làm đàn ông. Sau đó, hạ giới sẽ hết đàn bà. Đàn bà Việt khi nhiều cũng là món hàng cho đàn ông Việt tung hứng. Khi ít càng là món hàng đắt giá cho đàn ông Việt tung hứng. Một ngày nào đó, đàn bà Việt sẽ bay đi làm giọt mưa tung hứng cho những cái chum nhà người nơi xứ lạ.

Ôi đàn bà!

Ôi Vương phi Ý Lan!

Ôi mẹ tôi! Chị tôi!

Tôi nữa!

Ngày mai tôi sẽ lại làm giọt nước mưa. Tôi sẽ rơi vào chum nhà người. Ở lại đó mãi mãi.

Cái chum nhà người của tôi mang hình giấc mơ. Hồi còn nhỏ, giấc mơ ấy cũng có hình hài nhỏ xíu như quả khế chưa mở mắt trên cành cây xanh vút, giống như em trai.

Một ngày, giấc mơ ấy đã ghé môi tôi ngọt ngào:

- Nàng đừng tin vào những giấc mơ. Hãy nhìn vào cuộc sống thực trên cái cõi này!

- Seoul, 2.10.2005 -

CÁI VẠC VÀNG CÓ ĐÒN KHIÊNG BẰNG KIM KHÍ

Tôi không biết có nên bắt đầu câu chuyện này bằng bài thơ sau đây không? (Nhưng tôi nghĩ cứ nên ghi ra đây).

Tiêu đề bài thơ: Bàn việc dưới trăng

Đêm nay trăng sáng

Ba chàng trai

Ngắm cảnh dưới trăng mới hay nào

Bên bờ sông nhỏ hình trăng đó

Có kẻ dùng tay hót trăng lên.

Gió thổi bên tai ru lòng ta

Sóng vỗ trong tim thúc giục ta

Ba chàng thanh niên cô đơn ấy

Sao chẳng đi yêu

Nghĩ ngợi gì?

Ông có thấy bài thơ đáng yêu không? Nó giống như nét vẽ của những cậu bé. Trong trẻo đến thánh thiện. Chắc các nhà thơ sẽ cho là tôi ngô nghê. Nhưng tôi tin ông không như vậy. Ông sẽ như tôi, đang nhìn thấy một dòng sông tên là Thiên Đức chảy âm thầm lặng lẽ trong cõi phù sa sông Hồng.

Ông không biết tôi là ai.

Có thể tôi là một người đàn bà bình thường chiều chiều giặt sống áo bên bến sông Thiên Đức.

Có thể tôi là một tuyệt sắc giai nhân chỉ dậm bước chân trên những tấm thảm nhung trải trong những toà biệt thự. Cả đời không biết đến con sông

Thiên Đức nhỏ xíu bị kẹp giữa hai dải phù sa sông Hồng, ít cá nhiều rong rêu và bùn đỏ.

Cái nhà sàn kiểu dân tộc Mường rung lên dưới những bước chân. Thầy cúng ngồi bên mép chiếc sập gỗ nằm trơ trọi giữa nhà. Thầy cúng hỏi bản thể tên gì? Người được hỏi trả lời con tên là Bản Thế.

Thầy cúng hỏi năm nay Bản Thế bao nhiêu niên? Bản Thế cười nhếch miệng: có lẽ tôi đã ngót trăm niên, nhưng thầy nhìn tôi thế này có giống một cô gái quá lứa không? Tức là một cô gái đã ngoài ba mươi tuổi, có nhan sắc huyền bí, có thần thái của tộc người Ai Cập xưa. Nhưng tôi đích thị là đàn bà Việt, mặc dù cái họ tôi mang cứ như là họ truyền đời từ Trung Hoa sang.

Bản Thế ngồi nghiêng. Phía bên này chiếc gương trần soi rõ mái tóc dài của nàng chảy xu ông ngang vai. Phía bên này nữa thì nhìn thấy cái sống mũi hơi dày và diềm nhiên giữa nét mặt bí truyền.

Thầy cúng bảo Bản Thế từ nay về sau đừng ngồi nghiêng như thế, nếu cứ ngồi nghiêng như thế thiên hạ sẽ xét đoán được hết suy nghĩ của Bản Thế chảy tuôn trong đầu. Bản Thế hỏi nếu thiên hạ biết thì có dùng được những suy nghĩ đó không? Thầy cúng bảo thiên hạ không dùng được, nhưng thiên hạ biết cách hại. Bản Thế bảo ta đã trăm niên còn sợ gì ai. Ta đang sông tiếp cái kiếp sau sao thầy cúng không nhìn thấy? Thầy cúng cả cười bảo Bản Thế giống như cái mạng sinh ra của Bản Thế vậy, cái mạng sinh ra được đọc bằng hình ảnh là cái vạc vàng có đòn khiêng bằng kim khí. Ta có lạ gì đâu. Kiếp vừa qua của cô giống như cái món nợ phải trả. Cô được sống tiếp kiếp thứ hai ngay trong chính cái nhân gian sống đời sống cũ của mình, cô chính là cái vạc vàng. Cái đòn khiêng cái vạc vàng làm bằng hợp chất kim khí tuôn chảy trong vũ trụ. Đúc trong nhân gian, dưới là bờ sông Thiên Đức, trên là bầu sao được sắp xếp theo dòng Thiên Hà. Nếu cái đòn khiêng làm bằng vàng ròng thì cuộc đời Bản Thế đúng là một tuyệt sắc giai nhân chỉ dợm bước chân trên những tâm thảm nhưng trải trong những toà biệt thự. Nhưng cái đòn khiêng bằng kim khí thì số Bản Thế là vương nữ gieo chân pháp cho con người. Một số chân pháp sẽ trở thành pháp lý. Một

số lại trở thành chân lý/ Trong hình hài là đàn bà mà mang theo những trách nhiệm lớn lao như vậy đương nhiên Bản Thể đôi khi phải làm một người đàn bà tầm thường chiều chiều giặt sông áo bên bến sông Thiên Đức. Nếu không, Bản Thể sẽ như cái nồi áp suất không có van xả.

Bản Thể bật cười như mụ nạ đồng. Ta nhờ thầy cúng mới được như thế hay sô' ta được như thế? Thầy cúng ngồi trầm ngâm. Nếu bảo rằng nhờ cúng mà được thế cũng đúng mà bảo cái số cô được thế cũng đúng. Nếu không có cái số kỳ lạ này, ta cúng cả đời cũng chẳng ăn thua gì. Mà nếu không có cái số kỳ lạ này, cô mơ cả đời cũng chẳng thể gặp được ta.

Ta cả đêm nằm trên những nấm mộ. Người đời chẳng thể hay biết cuộc sông về đêm của ta. Những giọt sương chảy thấm ướt tấm áo ta mặc trên người. Ta mặc kệ. Gió thổi như loài chim cắt đen trong đêm. Ta khẩn cho người đàn bà đã đến khóc lóc cầu xin ta. Ta không thích thú đàn ông trên trần gian nửa đời nửa đoạn. Ta gieo cái mỏ ác dưới không gian thắm đẫm mùi hương. Ta cắm hương đỏ loè trong một cái cô'c nước lọc. Ta nhìn thấy gương mặt gã trai nom như kẻ đang gặp nạn. Người đàn bà đang bị thất lạc những thứ mang tên thê' gian. Ta đọc con sô'. Nàng ngẩn người nhìn ta như nhìn một vị thánh. Chắc trong lòng nàng tự hỏi: có thật là như thế không nhỉ? Tại sao ông ta lại đọc ra chính xác như vậy?

Ta nằm trên ngôi mộ cả đêm. Ngôi mộ này là của một người đàn bà chết trẻ tên Nga. Ta nói chuyện với bà ấy, hãy cứu người đàn bà kia khỏi sự trầm luân trên thế gian. Bà ta nhếch mép cười hỏi ta: cứu bằng cách nào? Nó ngu cho nó chết, cho thê' gian đỡ kẻ ngu đi. Ta bảo cô ấy chết sẽ xuống dưới bà mà làm ngu thêm cái cõi của bà vậy. Bà bật cười cho rằng ta có óc hài hước. Bà đồng ý giúp. Ta nói cách để bà giúp. Mà không phải là ý của ta. Đó là ý của người cầu xin. Nàng đã xin ta tác thành cho họ. Lòng ta than thay nàng, thôi thê' là cô phải trả nợ kiếp rồi. Cô trả thù đời bằng cách đó, truyền đời ta chừa nghe, cố nghe chắc khi nghe cũng không đồng tình. Vậy mà ta đã đồng ý giúp cô. Cả người đàn bà chết trẻ kia cũng vậy.

Bản Thể ngồi quỳ dưới sân. Trước mặt nàng là bệ hương nghi ngút khói. Trên bàn kê bày la liệt những đĩa hoa quả bánh trái, chân giò luộc, bánh

chưng... Dưới chân kệ là hàng loạt những đồ mã xanh đỏ rực rỡ.

Cô Làn- mà dân trong vùng thường gọi là cổ "Quỳnh Hoa" đang thành kính dâng thần thánh, đức Hoàng Bảy, Hoàng Mười, bà Chúa Mẫu Sơn Trang những lời cầu xin:

"Con lạy Cha con lạy Mẹ, con tấu thay cho bản thể mang danh là..."

Bản Thể quỳ rất lâu. Nặng lên hoa vàng hoa cải. Nàng thành tâm mong đợi phép lạ đến lại một lần nữa trên cái cõi nhân gian không bờ không bến. Nàng thành tâm Chúa Thánh Thần Mẫu triệu cái người đàn ông sương gió kia về lại nơi chôn có nàng. Không phải nàng quá say anh ấy. Nàng thấy thương hại cho kiếp đàn bà của mình và thương sự mỏng manh của số đoạn người đàn ông mà mình đã trót gửi thân xác. Nàng bảo nàng muốn trả thù đời. Thầy cúng bảo nếu muốn trả thù thì thầy cúng không thể giúp. Cô Làn bảo, trả thù đời rồi thì cô sẽ làm gì với những ước muốn ngoài cô. Nàng bảo vậy nàng không trả thù nữa mà nàng đòi nợ. Thầy cúng bảo nếu đòi nợ tiền thì hơi khó. Phải cúng xin cho người đời làm ăn tấn tới có tiền mới trả được cho cô. Mà nếu làm ăn tấn tới có tiền thì những con người này sẽ quên ngay những người thua hán vi. Còn đòi nợ tình thì dễ hơn. Nhưng có tình thì không có tiền. Cô thích thế nào? Đòi tiền hay đòi tình? Nàng bảo nếu phải lựa chọn một trong hai điều thì thà sống nghèo mà có tình. Thế là thầy cúng xin cho nàng tình. Trước khi xin, thầy than nàng giông tích truyện nàng tiên cá. Cô Làn bảo để cháu xin Cha xin Mẹ cho cô Bản Thể. Cô phải chấp nhận sau này chú ấy có thể quên cô. Bản Thể chấp nhận. Thầy pháp sư trên Phủ Tây Hồ lắc đầu, tôi ngần này tuổi, đã làm phúc cho không biết bao nhiêu người, gặp không biết bao nhiêu câu chuyện, chưa thấy ai điên như Bản Thể. Nhưng nếu Bản Thể nói rằng không có anh ta, cô không làm được điều gì, nếu đúng như thế thì tôi sẽ cố giúp. Nhưng tôi chỉ giúp được cô trong thời hạn ngắn niên. Mà tiền cúng tôn kém lắm. Ngót ngét ngàn đô. Mà sau đó thì lại phải trả lễ. Sau đó nữa phải chịu cảnh đạ bạc cùng anh ta. Vì anh ta sinh ra để thử thách chính mình và người thân. Bản Thể vẫn khăng khăng xin.

Nhà sàn hôm nay có tiệc. Tiệc được làm từ một con lợn lừng ngả xuống, lá chuối xanh ngắt trải “rộng giữa sàn nhà. Rượu lá mang lên. Những chiếc cần cong vút có thể thổi sáo vi vu trong vò rượu. Toàn đàn ông Mường, tóc hơi dài, quần áo màu "bộ đội" nhàu cũ. Mưa rả rích từ mấy hôm nay. Mưa làm xanh lá nhưng làm nhàu áo quần đầu tóc. Mưa làm cho lũ sâu róm bò ra nhiều đến nỗi lũ con gái Mường thấy ngứa ngáy.

Lợn lừng được xả ra từng tảng đem nướng trên lò lửa đỏ rực. Người già cho thêm vào lò những cành gộc bạch đàn. Mùi thơm bạch đàn lẫn mùi thịt nướng tung trong không khí ẩm mốc. Thịt lợn lừng có mùi bạch đàn làm phấn khích cánh đàn ông tu thêm hàng nốc rượu vào lòng. Nhưng hôm nay họ còn có khách đặc biệt ở thành phố về, nên những câu chửi tục ít văng ra hơn, ăn uống cũng có vẻ ra dáng hơn.

Bản Thế ngồi thu ở một góc, trước mặt là một vun thịt nướng bốc khói nghi ngút. Nàng bốc thịt bằng tay. Đàn em là một cậu thanh niên tóc rậm râu để thưa, nói năng ầm ầm như gió bão. Đàn em cũng bốc thịt bằng tay, uống rượu rồi nói, nói rồi lại uống, tuồng như có bão réo lũ cuồn. Ngồi cạnh đàn em là người đàn ông đã đưa Bản Thế lên tìm thầy cúng ngày trước.

Ngày ấy, thầy cúng chỉ cho nấng một đôi lá trầu gói cùng ít muôi. Thầy cúng bảo đây là nèm của tộc người trên này. Nèm được bí truyền từ thời vua Hùng dựng nước. Đây là đất của vua Hùng, con cháu sót lại của tộc vua Hùng. Những cái nèm giả giả thật thật đã truyền đời cùng kiếp nhân gian của họ. Vậy nên người đàn ông quý trọng Bản Thế đã mách nàng lên đây. Trước khi đưa cho nàng cái nèm, thầy cúng làm phép gì đó trong gian phòng nhỏ lập loà ánh hương. Rồi dặn nàng đem về thì như thế như thế...

Nàng đã quên đi. Nàng quên thực sự. Không thể tin được những lời cầu xin đã được mã hoá, đã được linh ứng.

Nàng quên.

Nhưng linh thiêng đất trời không quên.

Bản Thế thả miếng lợn lừng xuống ngấm nhìn mưa phùn. Nàng muốn lên vùng đất này để thăm lại cái nơi mà ngày ấy trong nỗi tuyệt vọng, nàng đã chạy lên như kẻ hành khất chạy xin miếng vụn bánh của trời.

Đến khi nàng đã trở thành một người khác trong cái hình thức cũ, đến khi nàng thôi thương nhớ, thôi hận thù, thôi tất cả thì người á' y bỗng ở đâu lù lù trở về với nụ cười hiền khô. Gương mặt anh là gương mặt của người chưa hề làm hại ai dù chỉ là làm mất đi một sợi tóc của họ.

Ta đã nằm trên những ngôi mộ hàng tháng trời.

Đêm đến, những vì sao iấp lánh soi rõ những giọt sương ẩm ướt trên mộ. Hàng chục tinh binh ngạo nghễ trẻ trung nghiêm trang nhìn ta. Họ uông những giọt sương đó làm máu nuôi linh khí. Ta thương họ hơn cả chính bản thân ta. Nếu chẳng may ta có mệnh hệ gì, có thể họ sẽ tan tác thất tán khắp mọi phương. Ta lệnh cho họ rước linh hồn người đàn ông sương gió mang về dưới gô'i của người đàn bà.

Bảy tinh binh đức cao đạo trọng đã phục bảy tháng bảy ngày bảy giờ, cùng nhón tay nhắc linh hển kiêu ngạo kia bay trong không trung hỗn độn, trong cái cõi mơ lạc tận cùng, rồi thành kính đặt nó xuống dưới chiếc gối ẩm hơi thở lẫn nước mắt của người đàn bà. Bảy tinh binh còn đếm được cả thảy chín trăm chín mươi chín sợi tóc đang ngả dần từ màu đen sang ánh bạch kim của nàng.

Ta nói với họ rằng người đàn bà ấy là biểu tượng cho sức mạnh tình yêu nơi trần thế. Chính năng sẽ giữ cho tình yêu còn nồng ấm trên cái thế gian mê lạc này. Người đời và kể cả ta có đôi phần lạ lẫm vì sức mạnh của cái - thứ tinh thần tưởng như phù du này. Nhưng ta đã nhận ra sứ mạng của người đàn bà hầu như vẫn còn trong cái lô't của một cô gái. Đó là sứ mạng của cái vạc vàng có đòn khiêng bằng kim khí. Nàng phải chịu đau đớn, chịu tủi nhục, chịu bị ném đá, bị khinh khi. Rồi tự đứng dậy bằng mọi giá, vượt qua bao chặng đường để đến được những chôn nghiêm cung, tìm ra bằng được con đường ánh sáng, buộc kẻ khác phải đi đúng đường đạo. Nhưng nàng không thể biết đó là sứ mạng của mình.

Nhưng ta đã thấy, và vì thế mà các người phải giúp ta vực người đàn bà ấy dậy. Đó là sứ mệnh của một người như ta và là sứ mệnh của các người. Nếu như các người đã có được sứ mệnh của mình, thì khi ta không còn trên cõi thế, các người vẫn cố sứ mạng mà thực thi

Cháu nhìn thấy đám trẻ con bám theo sau cô ấy bác ạ. Cháu thấy chúng nó đói lắm. Mà không có áo quần mặc lành lặn. Cháu nhìn thấy khi cô ấy bước vào cửa nhà bác. Còn chúng thì không dám bước vào, cứ ngồi chầu hầu ngoài vỉa hè. Cô ấy chào cháu rồi hỏi cháu nhưng không tin 'cháu đâu. Cháu biết thế. Cháu bỗng thấy mình bước chân vào cửa nhà Mẹ. Thế là cháu hát. Cháu hát như cô bé hát. Cháu lại múa. Lại phi cả ngựa nữa. Cháu xin mẹ cháu cho cháu thẻ bài xem cho cô ấy. Cháu đọc tên. Có một kẻ có vần tên như thế đang muốn giúp cô ấy mà cô ấy không khiên. Có một kẻ có vần tên như thế thì lại đang hại cô ấy. Cô ấy biết mà vẫn không oán không thù. Lại có một người đang theo cô ấy. Cô ấy mắc nợ tiền duyên bảy kiếp trước với người ta. Nay họ tu đã thành quả, nên cô ấy phải trả nợ kiếp. Cô ấy cũng đã tu bảy kiếp mà nên người hiền như hôm nay. Người hiền thì cũng phải bước qua các kiếp nạn. Cô ấy đang đứng vào lúc bước trong kiếp nạn. Cháu quyết phải cứu bằng được cô ấy. Cháu hát líu lo như chim. Đây là Mẹ cháu đã mớm lời rồi. Cháu lại cười ha hả. Cô ấy bảo "cháu sẽ nhờ cô làm lễ giải hạn cho cháu". Cháu bảo "đúng đấy, Mẹ cháu đã mách bảo cháu là có một quý nhân cần phải cứu khỏi kiếp nạn to lớn cuối cùng. Qua được kiếp nạn đó, một người đàn bà tài đức sẽ trở thành quý nhân". Nên cháu đã xu ông ngay nhà bác. Cháu nhìn thấy cô ấy sẽ bước chân vào nhà bác ngày hôm đó mà.

Rồi cháu làm lễ. Lễ có nhiều lắm những đồ đẹp nhất dâng lên Cha Mẹ. Cháu lại nài cháu mời đám trẻ đi theo cô ấy ăn. Cháu lại đem quần áo cô ấy sắm cho chúng. Cháu xin Cha xin Mẹ đón chúng về nơi thanh bình cho chúng được yên. Thế là cô cháu cũng được rảnh rang.

Cô cháu là người hiền tài hiếm có trong thiên hạ. Hiền nổi cái tình người vào thời khắc này đang thất tán. Cái sự hiền tài nằm trong tim trong óc một người đàn ông quân tử thì cháu đã không phải ra tay cứu độ. Hiền tài nằm trong tim trong óc một người đàn bà nên cháu phải tốn công. Bác thử nghĩ mà xem, cái hiền tài nằm trong cái lối liễu yếu đào tơ kia, nằm trong cái lốt đẹp như thế kia, thử hỏi sao cháu lại không phải tốn công? Trời phân định rạch ròi ra cái đẹp là để chúng sinh biết đã đẹp thì chớ chừa đưng quân tử. Đẹp là để cho chúng ta ngưỡng mộ, ngắm nhìn. Không phải

để cho chúng ta dựa vào. Quân tử là để cho chúng ta dựa vào, không phải để cho thiên hạ chiêm ngưỡng ngắm nhìn.

Cháu kể hết chuyện này ra cho bác vì bác tin cháu. Còn cô ấy thì không tin. Cô ấy chỉ cầu may nơi cháu thôi. Cháu giúp cô ấy xong thì sẽ làm phép để cô ấy tự nhiên không có mấy cơ hội để tìm cháu nữa. Cháu muôn cô ấy suốt đời không tin có phép lạ. Suốt đời sống yên ổn với cuộc đời thường trong cái chức phận giới đất phân định.

Mưa phùn đã thôi rơi. Lá xanh non mơn mớn. Đám con gái Mường thôi ngửa ngáy lằm lằm.

Lợn lừng được nuôi quây trong chuồng một ngày rồi được thả đi rông ba ngày. Lợn lừng ăn lá mà săn thịt.

Bản Thế ở chơi với Mường một ngày, ăn cùng trai Mường một bữa thịt nướng trải trên lá chuối, uống chừng chục ngụm rượu trong vò. Đi ra giếng nước rửa tay. Bỗng nhìn thấy tóc mình không còn sợi bạc. Dưới mặt nước giếng trong nàng nhìn thấy mình như thừa xưa, lại còn lung linh hctn xưa.

Nàng nhìn thấy một mẫu báo bị người ta xé ngang bay bay trong cái chuồng lợn trông rỗng. Gió thổi thốc làm tờ báo rơi xuống gần dính vào bãi phân lợn vẫn còn tươi.

Bản Thế với tay ra chuồng lợn nhặt mẫu báo. Nàng liếc những con chữ. Thấy có tâm sự của một nhà văn nổi tiếng.

Bản Thế nhớ và chép nguyên văn câu chuyện trong tiềm thức của mình như sau:

"Tôi không nghĩ đây là kỷ niệm đầu đời, càng không phải là rung động đầu tiên hay mối tình đầu. Nhưng nó cứ ám ảnh tôi và là một trong những hình ảnh làm nên cảm hứng sáng tác của tôi trong nhiều cốt truyện.

Năm ấy, tôi mới học lớp năm. Chiến tranh cũng lan rộng ra miền Bắc. Đế quốc Mỹ điên cuồng ném bom phá huỷ cuộc sống của hàng triệu hàng triệu người. Chúng tôi là những đứa trẻ sống ở Hà Nội, vì thế mà phải đi sơ tán tránh bom. Cuộc sống nơi sơ tán trên vùng đất có nhiều đồi cọ thật gian khó, nhưng cũng thật nhiều chuyện cảm động.

Hoàng cùng trại sơ tán và học cùng lớp trường làng với tôi. Cậu người gầy gò ốm yếu. Học cũng không giỏi như tôi. Được cái Hoàng là một cậu bé hiền lành và hay quan tâm đến bạn bè. Tôi cũng hưởng sự quan tâm đó như một lẽ đương nhiên, như nhiều bạn gái cùng lớp khác. Nhưng rồi tôi nhận ra Hoàng quan tâm nhiều đến tôi hơn cả.

Buổi sáng hôm đó trời khá lạnh. Tôi mới ô'm dậy. Người xanh xao lắm. Nhưng thực ra là tôi đói. Nằm ốm mà chỉ mơ thấy mình đang cắn một cái bánh bao to tướng như bầu trời. Bữa sáng của chúng tôi thường là một phần tư góc cái bánh bao không nhân, cứng ngắt. Hoàng gọi tôi ra sau lớp, mặt đỏ bừng, lúng túng:

- Tớ... tớ phần cậu cái này...

Hoàng thò tay vào túi quần. Bất chợt một củ khoai lang bọc giấy vờ ướm nhẹp rơi ra từ ống chân quần của cậu. Hoàng biến sắc mặt cúi xuống nhặt. Tôi phì cười:

- Ôi, túi quần của cậu bị rách to thì phải.

Hoàng càng luông cuống hơn. Cậu giúi củ khoai nóng hổi vào tay tôi rồi chạy vụt vào lớp.

Tôi không nhớ mình đã ăn củ khoai đó như thế nào. Nhưng trí óc non nớt của tôi khi đó đã mãi mãi ghi nhớ hình ảnh một cậu con trai mặt đỏ bừng, với củ khoai nóng hổi rơi ra từ ống chân quần. Rồi cùng với năm tháng, cậu con trai đó đã lớn dần thành một chàng trai...

Hình ảnh này đã đi vào các tác phẩm của tôi, ấm áp hơn những món quà lớn lao khác trong đời sau này tôi được nhận.

Bây giờ tôi không biết Hoàng ở đâu, có hạnh phúc không? Thậm chí có còn sống trên cõi đời này?

Nếu Hoàng ở đâu đó mà đọc được những dòng viết này, hãy coi như là món quà muộn màng mà tôi dành tặng cho anh..."

Đọc xong những dòng chữ này, Bản Thể bỗng nhận ra mình đã bước sang kiếp thứ hai ngay trong cõi mà nàng đang sống. Nàng hớn hờ ra chào trai Mừng đang mãi uống rượu cần, gái Mừng đang nhìn trộm nàng qua những cái kẽ lá. Nàng bảo đàn em lên xe nổ máy về thành phố.

o**o

Tôi kể ông nghe về xuất xứ của bài thơ đó là vì tim tôi suốt đời nặng lòng với những gì mà bài thơ mang lại. Nếu không có bài thơ trong trẻo đường ấy, có lẽ chúng tôi đã xa nhau.

Tôi chỉ biết nói vậy với ông.

Tôi chính là người đàn bà chiều chiều giặt sống áo bên bờ sông Thiên Đức. Chồng tôi nói sau này về cõi sẽ đặt tôi nằm cạnh anh ấy trên bãi đất cạnh bờ sông.

Chắc ông chưa biết tôi sống vui vẻ là nhờ lời hẹn ước đó?

-Thái Hà, 7.3.2006-

Table of Contents

NGỌA SINH

ĐÔ HỘI

MÂY GIĂNG

GIẤC MƠ

CÁI VẠC VÀNG CÓ ĐÒN KHIÊNG BẰNG KIM KHÍ